

απόψεις

της Φαντασίας

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ:
ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

Απόηχοι της Φαντασίας

Μια συλλογή 18 διηγημάτων που ξεπηδά από τον κόσμο της φαντασίας και αγγίζει το αληθινό.

Οι συγγραφείς του σεμιναρίου «Από τη Φαντασία στο Χαρτί» ταξιδεύουν ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα, δίνοντας μορφή σε σκέψεις, φόβους και επιθυμίες. Από το μεταφυσικό έως το ρεαλιστικό, από την παιδική αθωότητα έως την ενηλικίωση της ψυχής, κάθε ιστορία είναι ένας απόηχος δημιουργίας, μια φωνή που ψιθυρίζει πως η φαντασία είναι πάντα ο πιο ελκρινής καθρέφτης του ανθρώπου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δημητριάδης Γεώργιος - Δεκαεννιά Μαΐου

Χρόνης Τσιριγώτης - Καλά ταξίδια

Γκοτσοπούλου Μαρία - Η μέρα που άλλαξε τα πάντα (Η αρπαγή)

Μπούλακας Χρήστος - Ανάμνηση ή Φαντασία

Ζήνωνος Άννα - Ειρήνη

Ζκούλας Αχιλλέας - Όσα δεν Έζησα

Αθανασιάδου Σοφία - Το Ταξίδι

Γιάννου Βασιλική - Το Ταξίδι της Χριστίνας

Μαρινέτα Μέντη - Ένα Όνειρο

Μπαρούτα Μαίρη - Μπορώ

Ζ.Ε. - Ημέρα Γενεθλίων

Γκέκας Νικόλαος - Σεπτέμβριος

Καπετανίδης Παναγιώτης - Το όνειρο

Καρασαρλίδης Κωνσταντίνος - Συνέχισε

Παπανάκου Ελένη - Ένα Αναπάντεχο Συμβάν

Περτσιούνης Αντώνης - Η Κούκλα της Νύχτας

Σταματίου Χρυσάνθη - Ένα Ταξίδι

Τρυφέρνης Κωνσταντίνος - Μία και μοναδική ευκαιρία

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Δεκαεννιά Μαΐου

Δεκαεννιά Μαΐου σήμερα, η μέρα που θλίψη, θυμός και σύγχυση βρίσκονται στον κολοφώνα τους. Αν και τα δάνεια από την τουρκική μου προκαλούν αποστροφή, μια γλώσσα με τη βαριά αποφορά του θανάτου, που εισέβαλε στο λεξιλόγιο μου για να το μολύνει με λέξεις που τις αποφεύγω όπως ο διάολος το λιβάνι, θα το υπερβώ τούτη τη φορά και θα χρησιμοποιήσω μία τέτοια λέξη. Νταήδες. Ναι για αυτούς μιλάω, για αυτούς απέναντι και τους χαρακτηρίζω έτσι λίαν επεικώς. Ξέρω πως γενικολογώ αλλά δεν το ελέγχω, οι σκέψεις και τα αισθήματα με κατακλύζουν σαν φράγμα που έσπασε. Δεν θέλω να το ελέγξω στο κάτω κάτω. Δεν θέλω να υπάρχει ίχνος από δαύτους, ας πεθάνουν όλοι, δεν με ενδιαφέρει, φτάνει να εξαφανιστούν από προσώπου γης. Δεν θέλω ούτε την συγνώμη τους ούτε την παραδοχή τους, θέλω μόνο την καταστροφή τους. Όχι, ξέρω. Δεν πρέπει να σκέφτομαι έτσι. Θέλω να είμαι καλός χριστιανός, τί ψυχή θα παραδώσω άλλωστε όταν τελειώσουν όλα, γιατί όλα τελειώνουν κάποτε. Το μίσος, η θλίψη, ο θυμός όλα θα σβήσουν, πρέπει να σβήσουν, δεν γίνεται να έρθουν μαζί μου. Αν με ακολουθήσουν μάλλον κάτι πήγε πολύ στραβά. Μάλλον δεν θα βρίσκομαι στο μέρος που ήλπιζα. Ήδη με τρώνε, ειδικά μετά από το γεγονός εκείνο.

Τί θα έλεγε η γιαγιά μου αν με άκουγε. Θα κατηγορούσε άραγε τον εαυτό της που διέσωζε την μνήμη της σε εμένα; Όταν με σπαραγμό μου μετέφερε τα γεγονότα και τις θηριωδίες που έζησε, τη λύσσα που είδε στα μάτια τους όταν μας έσφαζαν, εμάς τους γηγενείς, για την κάθαρση της αυτοκρατορίας τους; Θα νιώσει μήπως υπεύθυνη ότι μου φύτεψε σπόρο μίσους; Ότι με καταδίκασε σε εθνικιστικό φανατισμό, σε σωβινιστική πατριδολατρία;

Δεκαεννιά Μαΐου σήμερα και τα υπαρξιακά μου χτυπάνε κόκκινο. Όχι δεν είμαι τέτοιος. Δεν εμφορούμαι από σοβινιστικές ιδέες. Δεν κατατάσσω τον εαυτό μου σε αυτή την κατηγορία. Όχι από τότε που έγινε εκείνο το συμβάν. Πολλοί φίλοι μου – ηττοπαθείς όπως τους αποκαλώ – ισχυρίζονται ότι είμαι τέτοιος εξαιτίας της αθυροστομίας μου όταν αγγίζουν αυτές τις χορδές. Ναι, ίσως ξεφεύγω λίγο και γίνομαι ασυλλόγιστος καμιά φορά, όμως θεωρώ τον εαυτό μου ελεύθερο. Θέλω να είμαι ελεύθερος. Θέλω έναν κόσμο ενωμένο, έναν κόσμο όπου συνυπάρχουμε ειρηνικά. Υπάρχουν τόσα ωραία πράγματα να πράξουμε στον χρόνο που μας δόθηκε. Μου αρέσουν οι εξερευνήσεις. Πάντα μου άρεσαν. Από μικρό παιδί εξερευνούσα. Έμπαινα σε εγκαταλελειμμένα σπίτια να ψάξω για φαντάσματα, αγόρασα τηλεσκόπιο να κοιτάξω στο διάστημα, επισκέφτηκα μυστήρια μέρη και αρχαίες τοποθεσίες να δω στο παρελθόν, ακόμα και φυσικές επιστήμες σπούδασα για να εξερευνήσω την ύλη.

Δεκαεννιά Μαΐου σήμερα και η θύμηση εκείνου του γεγονότος ξαναζωντανεύει επιμένοντας να με στοιχειώνει. Σαν ορμητικό κύμα που θέλει με μανία να γκρεμίσει τα τείχη που με κόπο όρθωσα. Δεν αναφέρομαι σε γεγονός περασμένης εποχής. Μιλώ για ένα συγκεκριμένο γεγονός που έλαβε χώρα πριν από δύο χρόνια στο ολιγόημερο ταξίδι μου στον Εύξεινο Πόντο.

Θα συνδύαζα πεζοπορία, εξερευνήσεις, κατασκήνωση και προσκύνημα στην Παναγία Σουμελά στη Ματσούκα.

Ανέβαινα ένα μονοπάτι στο βουνό περιτριγυρισμένος από πυκνό δάσος κωνοφόρων που έκρυβαν τον ουρανό δίνοντας την εντύπωση απογεύματος, ενώ ήταν μόλις οκτώμισι το πρωί. Ο αέρας γέμιζε τα ρούχα μου με υγρασία από την πρόσφατη βροχή και έφερνε στα ρουθούνια μου αρώματα ρητίνης και μυρωδιά βρεγμένου χώματος. Η γαλήνη ήταν απεριγράπτη και ο φθόνος δεν άργησε να χτυπήσει την πόρτα. Έντονες σκέψεις ένδοξων εποχών κατήλθαν στο κεφάλι μου σκεπάζοντας τους ήχους των βημάτων στο γυαλιστερό έδαφος. Αναρωτιόμουν πόσο ισχυρή χώρα θα ήμασταν οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά αν δεν είχαμε χάσει την κληρονομιά μας. Ακόμα και η ιδέα της πυρηνικής δύναμης παρουσιάστηκε μέσα μου, με μια φωνή που αντήχησε σαν να ερχόταν από αλλού. Προσπάθησα να συνέλθω, για να μην μοιάζω με δαιμονισμένο εκεί μόνος μου στο δάσος, όταν ξαφνικά το αριστερό πόδι γλίστρησε στο κενό. Το βάρος μου έγειρε και τα χέρια μου ανέμιζαν απεγνωσμένα, προσπαθώντας να αρπάξουν τον αέρα για να με τραβήξουν πίσω. Όμως η βουτιά ήταν αναπόφευκτη. Έφυγε και το άλλο πόδι και η πλάτη μου χτύπησε με φόρα στην πλαγιά. Σύρθηκα στις ρίζες που ξεπρόβαλαν στο κάθετο έδαφος σκίζοντας τα ρούχα και το σώμα μου. Έμεινα κρεμασμένος να κοιτάζω την απέναντι πλαγιά με τα πόδια στο κενό και με τα χέρια τεντωμένα προς τα πάνω να πιάνουν την ρίζα που μόλις είχε αρπάξει μέρος της σάρκας μου. Είχα τρομοκρατηθεί, είχα παγώσει και γρήγορα κατάλαβα ότι δεν είχα καμιά ελπίδα. Ούτε να φωνάξω δεν μου ερχόταν. Πρώτον γιατί πίστευα ότι δεν θα με άκουγε κανένας και δεύτερον γιατί φοβόμουν ότι δεν θα άντεχαν τα χέρια μου. Αυτό ήταν, ήρθε το τέλος μου και δεν ήμουν καθόλου προετοιμασμένος. Σκεφτόμουν ότι δεν έπραξα τα δέοντα για να προετοιμαστώ για το μακρινό ταξίδι. Πως κουβαλούσα μέσα μου πολύ μελάνι, που όταν χυνόταν θα σκέπαζε τον δρόμο μου προς το φως.

Άντεξα αρκετά σε αυτή τη κατάσταση, πατώντας με την φτέρνα σε κάποιες σφηνωμένες πέτρες, παρατείνοντας το μαρτύριο και την αγωνία μου και δεν θυμάμαι πόσες μετάνοιες έκανα παράλληλα. Είχα μουδιάσει για τα καλά και ήμουν έτοιμος για τον τελευταίο ασπασμό, όταν δύο χέρια κράτησαν σφικτά τους καρπούς μου.

Ήταν τρεις. Ένας κρατούσε τους άλλους δύο σφιχτά από τις ζώνες τους, ενώ έβαλαν όλη τους τη δύναμη για να με σύρουν. Ήμουν σαστισμένος και τους κοιτούσα σαν να μην πίστευα τι είχε μόλις συμβεί. Εκείνοι κάτι μου είπαν στην γλώσσα τους, έδειχναν πολύ χαρούμενοι και με χτυπούσαν φιλικά στην πλάτη. Όταν κατάφερα επιτέλους να αρθρώσω λέξη, γέλασαν δυνατά και άρχισαν να μου λένε διάφορα. Ανάμεσα στα λόγια τους ξεχώρισα το “Γιουνάν” και, με μια απρόσμενη εγκάρδια αγκαλιά, με τύλιξαν ανάμεσα τους.

Δεκαεννιά Μαΐου σήμερα και ο απόηχος εκείνου του γεγονότος παραμένει ανεξάλειπτος όλα αυτά τα χρόνια, και εγώ εξακολουθώ να βρίσκομαι σε χειρότερη σύγχυση.

ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ

Καλά ταξίδια

Σύρα, 1 Αυγούστου 1981

Αγαπημένε πατέρα,

Σου γράφω με θυμό. Δεν είμαι βουτυρόπαιδο, μην κατηγορείς την μάνα μου. Η καημένη έρχεται κάθε μέρα στο μεγάλο διάλειμμα και μου φέρνει το κολατσιό μου όπως έκανε όλα τα χρόνια που πάω σχολείο. Αν θυμάσαι το πρωί που ξυπνούσα μου έφτιαχνε το γάλα και κατόπιν έβραζε αβγό και έστυβε χυμό πορτοκαλιού. Στην καντίνα δεν υπάρχουν αυτά αλλά και αν υπήρχαν, δεν έχει η μάνα τα περισσά να τρώω στην καντίνα. Μην ξεχνάς: από Οκτώβριο θα γραφτώ στα αγγλικά και θα χρειαστώ βιβλία και εξακόσιες δραχμές τον μήνα για το φροντιστήριο. Δεν σου ζητώ ούτε καινούρια σάκα ούτε καινούργια άρβυλα. Δόξα τω Θεό ακόμα σαν καινούργια είναι. Δεν θέλω ούτε καν να αλλάξω σχολείο όπως έγραψες στην μαμά. Μου αρέσει ο “Κουκουλάς”, ο δάσκαλος με την βέργα του και η τάξη μου. Άλλωστε είναι πολύ κοντά στο σπίτι και εάν αλλάξω σχολείο θα πρέπει η μάνα να αφήνει το ράφιμο και να έρχεται μακρύτερα στα διαλείμματα μου. Μήπως για αυτό το είπες; Για να κουράζεται περισσότερο και να μην μπορεί να μου φέρνει κολατσιό; Μάθε λοιπόν ότι τα πρωινά που λείπω, ράβει και μπαλώνει ρούχα στο σπίτι για να μπορέσει να μου πάρει καινούργια ποδιά – αυτή που φορούσα δεν σώθηκε – και να ξεπληρώσει την ραπτομηχανή.

Είπες να βγαίνω από το σπίτι και να μην κάθομαι όλη μέρα κλεισμένος. Κοίτα μπαμπά, μόλις τελειώσω τα διαβάσματα, βγαίνω στην γειτονιά. Μου αρέσει να περπατάω και να παρατηρώ την φύση. Με βοηθάει στις εκθέσεις που γράφω. Την σκοτεινιά την φοβάμαι. Πάντα την φοβόμουν. Θυμάσαι; Θυμάσαι τότε που περνούσαμε το γιοφύρι και άξαφνα είδαμε καμία δεκαριά στρογγυλές χάντρες να λαμπυρίζουν κάτω από αυτό; Η γιαγιά είχε πει ότι ήταν νεράιδες που ζουν στα γιοφύρια. Τελικά ήταν γατάκια αλλά εγώ είχα κατορηθεί από τον φόβο μου και συ με μάλωνες. Φοβάμαι ακόμα το σκοτάδι. Πριν βασιλέψει ο ήλιος γυρίζω στην μαμά. Παρακολουθούμε έργα και ειδήσεις και μαθαίνουμε για τον έξω κόσμο από την τηλεόραση, που μας είχες φέρει από το τελευταίο σου ταξίδι. Χαίρομαι που κάθομαι με την μαμά και το χαίρεται και εκείνη.

Να ξέρεις ότι αυτός που με έριξε χάμω, το έκανε γιατί δεν ακολουθώ την μόδα. Δεν γυρίζω στις αλάνες, δεν χτυπάω κουδούνια, δεν μουτζουρώνω θρανία, δεν σκίζω βιβλία, δεν μπουγελώνω, δεν κλωτσάω γατάκια, δεν, δεν... Γράφεις να μιλήσω στον δάσκαλο. Νομίζω πως δεν χρειάζεται γιατί σχεδόν κάθε μέρα τον βάζει τιμωρία με τα καμώματα και τις ζημιές που προκαλεί. Ο δάσκαλος είπε στην μαμά ότι οι γονείς του δεν ήρθαν ποτέ να μάθουν για την σχολική του πρόοδο. “Ποιος ξέρει σε τι ζούγκλα μεγαλώνει. Κάθε σπιτικό κουβαλάει τον σταυρό του” λέει η μαμά.

Σου στέλνω την φωτογραφία από την σχολική γιορτή που κάναμε πριν κλείσουμε για καλοκαίρι. Ο ψηλός και μπαμπάτσικος με το ξανθό μαλλί στην μέση είμαι εγώ. Ο δάσκαλος είναι στην μία άκρη και στην άλλη ο μουσικός μας με το ακορντεόν. Με ρώτησες πώς έγινε. Βλέπεις το αγρίμι με το λοφίο παραδίπλα μου; Μόλις κίνησα να κατέβω την ξύλινη πλατφόρμα, μου βάζει τρικλοποδιά και να ο δικός σου φαρδύς πλατύς στην αυλή του σχολείου. Τα δε γέλια πήγαν σύννεφο. Η ποδιά όμως σύρθηκε στο έδαφος και κατάντησε σαν την κουρελού που έχει η γιαγιά στον τοίχο του κρεβατιού της. Α και το χέρι, η “πηγεοκαρπική” όπως είπε ο γιατρός, ράγισε. Πιότερος πόνος που ξεσκίστηκε η ποδιά. Μήτε ράβεται, μήτε μπαλώνεται είπε η μαμά, αλλά ενδεικτικό πήρα άριστα και διαγωγή κοσμοιάτη. Κάτι είναι θαρρώ και αυτό.

Ο γύφος στο χέρι δεν με χαλάει. Ούτε με νοιάζουν τα μπάνια στην θάλασσα που χάνω. Περνάω υπέροχα σπίτι με την μαμά. Τής έμαθα επιτραπέζια παιχνίδια. Διαβάζω βιβλία και κάνω τον γύρο του κόσμου σε ογδόντα ημέρες. Αλήθεια μπαμπά, εσύ πόσες φορές έχεις κάνει τον γύρο του κόσμου; Μαρκάρω με μια καρφίτσα επάνω στην υδρόγειο σφαίρα, κάθε λιμάνι που περνάς και κοντεύει να γίνει σαν αχινός. Αυτόν που έπιανες στα βράχια της θάλασσας, τον άνοιγες και μου έδινες να φάω το αυγοτάραχο.

Πότε θα έρθεις, πρώτα ο Θεός; Σε πεθυμήσαμε και μας λείπεις. Μακάρι γρήγορα να είσαι κοντά μας. Μακάρι να σταματήσεις να μαλώνεις την μάνα μου.

Άντε σε φιλώ και σε αγαπώ. Καλά ταξίδια να έχεις.

Ο γιος σου,

Χρόνης

ΓΚΟΤΟΣΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Η μέρα που άλλαξε τα πάντα (Η αρπαγή)

Ελλάδα, Λεύκη Καρδίτσας 1947

Ο δρόμος της επιστροφής στο σπίτι από το χωράφι, αυτή τη φορά μου φάνηκε ιδιαίτερα μακρινός. Μόλις είχα πάει το φαγητό εκεί, την ώρα που έκανε διάλειμμα ο μεγάλος αδερφός και ο πατέρας μου. Τους πήγα φρέσκο ψωμί, ελιά και τυρί. Αυτό ήταν το φαγητό. Τους αποχαιρέτησα και πήρα το δρόμο της επιστροφής, έτσι και αλλιώς σε λίγες ώρες θα επέστρεφαν στο σπίτι.

Και τώρα βρίσκομαι εδώ, επιστρέφω στο χωριό, διασχίζω το μικρό δρομάκι, στρίβω από το μεγάλο πεύκο του χωριού που βρισκόταν στη γωνιά του δρόμου, ενώ βυθίζομαι στις σκέψεις μου που στροβιλίζονται γύρω από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών.

Προσπαθώ να τις βάλω σε μια σειρά, όμως μάταια. Δυνατές φωνές και ουρλιαχτά, που ακούγονται από το σπίτι τις διακόπτουν άξαφνα.

“Χριστέ μου τι έγινε; Πρέπει να τρέξω γρήγορα, η μητέρα και τα αδέρφια μου, σκέφτηκα. Κάτι κακό έχει συμβεί...”

Πλησιάζω όσο γρηγορότερα μπορώ, η ανάσα μου έχει κοπεί. Παραμερίζω τη μισάνοιχτη πόρτα και τους βλέπω. Γύρω από το τραπέζι, είναι όλοι εκεί, η μάνα και τα τρία αδέρφια μου. Η μάνα στο σπρώξιμο της πόρτας γυρνάει και με κοιτάζει τρομαγμένη. Το βλέμμα της τα λέει όλα, αποτυπωνόταν ο φόβος, η αγωνία και η απόγνωση για το επερχόμενο κακό. Αμέσως καταλαβαίνω αυτό που πρόκειται να ακολουθήσει.

“Έρχονται, είναι κοντά! Πρέπει να φύγετε! Θα πάτε στη θεία Ελένη που σας περιμένει όπως είπαμε”. Γυρνάω προς τα αδέρφια λέγοντας “πάμε γρήγορα δεν έχουμε χρόνο...”. Και αγκαλιάζω κλαίγοντας τη μάνα μου.

Στον δρόμο τρέξαμε όσο γρηγορότερα μπορούσαμε, εγώ ήμουν μπροστά και κάθε τόσο έριχνα κλεφτές ματιές πίσω για να δω αν με ακολουθούσαν οι υπόλοιποι, ενώ η ανάσα μου ένιωθα κάθε τόσο να κόβεται. Κάποια στιγμή ο μικρότερος αδερφός μου δεν άντεξε, παραπάτησε και έπεσε κάτω στο χώμα σχίζοντας το δέρμα του στο γόνατο. Ένας πίδακας αίματος ξεπήδησε. Μόλις το αντιλήφθηκα γύρισα πίσω, τον πήρα αγκαλιά και προσπάθησα να σταματήσω το αίμα αυτοσχεδιάζοντας, με το μαντήλι που είχα στα μαλλιά μου, και μετά συνεχίσαμε το τρέξιμο. Άλλωστε δεν είχαμε χρόνο. Έπειτα από μερικά λεπτά φτάσαμε στο τελευταίο σπίτι του χωριού, που βρισκόταν στην ανατολική πλευρά.

“Θεία, θεία” φώναξα... Στο άκουσμα των φωνών, βγήκε έξω τρέχοντας. “Τί έγινε;”, με ρώτησε. “Έρχονται οι αντάρτες”, τής απάντησα έντρομη. “Πρέπει να μας βοηθήσεις, να μας κρύψεις”. “Ελάτε γρήγορα, από εδώ, απάντησε”.

Καθώς μπήκαμε μέσα, άφησα στο πάτωμα τον τραυματισμένο αδερφό μου και τη βοηθήσαμε να τραβήξουμε το τραπέζι. Το σπρώξαμε με όση δύναμη μάς είχε απομείνει και έπειτα τραβήξαμε το χαλί.

Τότε εκείνη έπεσε στο πάτωμα και προσπάθησε να βρει το σχοινί που άνοιγε την κρύπτη. Έπειτα από κάποιες άκαρπες προσπάθειες, το κατάφερε. Τη βοήθησα να σύρουμε το κομμάτι ξύλου και τότε άνοιξε διάπλατα. Ήταν εκεί, μπροστά στα μάτια μου, η περιβόητη κρύπτη για την οποία η μάνα μου μιλούσε τις προηγούμενες μέρες.

Η μοναδική σανίδα σωτηρίας μας.

Κοιτάζοντας μέσα, είδα το πυκνό σκοτάδι και για μια στιγμή δίστασα. Όμως, σκεπτόμενη τα δεινά που θα επακολουθούσαν, κατευθύνθηκα με θάρρος προς το εσωτερικό της κρύπτης παίρνοντας στην αγκαλιά το μικρό αδερφό μου που βρισκόταν τόση ώρα στο πάτωμα. Πρώτα κατεβήκαμε εμείς και έπειτα ακολούθησαν τα κορίτσια.

Ενώ τα βοηθούσα να κατέβουν, ακούστηκε η φωνή της θείας να λέει:

“Μην βγάλετε τσιμουδιά ό,τι και να ακούσετε. Προσπαθήστε να κάνετε ησυχία. Όλα θα πάνε καλά”. Και έσυρε με δύναμη το ξύλο στο πάτωμα.

Έπειτα από λίγα λεπτά ακούσαμε το τίναγμα του χαλιού και το σύρσιμο του τραπεζιού. Αμέσως τα αδέρφια μου άρχισαν να κλαίνε και εγώ προσπαθούσα να τα καθησυχάσω, αλλά μάταια. Αρχικά, μέσα στο σκοτάδι δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε τίποτα. Όμως σε λίγο τα μάτια συνήθισαν. Και κοιτάζοντας ψηλά διέκρινα λεπτές, ανεπαίσθητες αχτίδες φωτός να διαπερνούν το πάτωμα. Σκέψεις πολλές περνούσαν από το μυαλό μου εκείνη την ώρα, θα καταφέρναμε άραγε να σωθούμε; Αν δε συνέβαινε αυτό, η μάνα δε θα άντεχε. Πόσο να αντέξει και αυτή. Όλα της τα παιδιά θα τα έπαιρναν στον πόλεμο. Δάκρυα έτρεξαν στο πρόσωπο μου.

“Ευτυχώς είναι σκοτάδι” σκέφτηκα, “και δε με βλέπουν. Πρέπει να φανώ δυνατή για τα αδέρφια μου”.

Τα παιδιά συνέχιζαν να κλαίνε γοερά. Η αγωνία και ο φόβος τα κατέκλυσαν για το επερχόμενο κακό. Προσπάθησα να τα καθησυχάσω. Αγκαλιαστήκαμε όλοι και μείναμε εκεί για ώρα σαν να ήταν η τελευταία φορά που θα βρισκόμασταν και κλαίγαμε. Μέσα από αυτή την αγκαλιά προσπαθούσαμε να δώσουμε κουράγιο ο ένας στον άλλο.

Τότε ο μικρός αδερφός μου γυρνάει προς το μέρος μου και με ρωτάει: “Θα σωθούμε έτσι δεν είναι;”. “Ναι, όλα καλά θα πάνε”, του απάντησα σε μια προσπάθεια να τον καθησυχάσω. Τότε ήταν που παρατήρησα το τραύμα στο πόδι του. Το μαύρο μαντήλι είχε ποτίσει με το αίμα. Αυτό δεν είναι καλό, σκέφτηκα. Είναι βαθύ το τραύμα.

Μείναμε εκεί για ώρες, μέχρι το επόμενο πρωί. Οι υπόλοιποι κατά τη διάρκεια της νύχτας αποκοιμήθηκαν. Ο μικρός στην αγκαλιά μου και τα κορίτσια στα πόδια μου.

Εγώ δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Μόνο κάποια στιγμή έκλεισα τα βλέφαρα μου από την κούραση. Όμως πετάχτηκα αμέσως. Τότε ακούστηκε δυνατός χτύπος στην πόρτα που κόντεψε να τη ρίξει και φωνές.

“Θα σου κάψουμε το σπίτι” φώναζαν. “Εδώ ξέρουμε ότι έχεις κορίτσια ξένα και τα δικά σου”. “Τα κορίτσια τα ξένα έφυγαν, τα δικά μου είναι στον Βόλο, δεν είναι εδώ κανένα”, απάντησε αυτή. “Θα στο κάψουμε το σπίτι, σου λέω. Φερ’ τες αμέσως!”

“Κάψτε το, δεν είναι κανένας εδώ σας λέω”, απάντησε.

Εμείς τα ακούγαμε όλα αυτά έντρομοι. Μόλις που πρόλαβα να φιμώσω το στόμα του μικρού αδερφού μου και έκανα νόημα στα κορίτσια να μη βγάλουν μιλιά. Όμως έπειτα από λίγο, για κακή μας τύχη, ο ένας παρατήρησε αίμα πάνω στο

χαλί και στο πάτωμα.

“Τί είναι αυτό; Ποιους κρύβεις; Δεν είσαι μόνη σου! Σταμάτα να λες ψέματα, θα σε σκοτώσουμε”.

Η ίδια ενώ αρχικά πάγωσε, τους απάντησε: “Δικό μου είναι, κόπηκα χθες το βράδυ”. Όμως εκείνη την ώρα ο αδερφός μου φοβήθηκε τόσο, που άφησε ένα λυγμό χωρίς να το θέλει.

“Από εκεί ακούστηκε”, λέει στον άλλο αντάρτη, δείχνοντας το πάτωμα. Σκύβουν κάτω και βάζουν το αφτί στο δάπεδο για να αφουγκραστούν καλύτερα. Τότε παραμερίζουν το χαλί και σέρνουν το τραπέζι.

Το αίμα όλων μας πάγωσε και τρέμαμε από τον φόβο. Η καρδιά μου νόμιζα ότι θα βγει από το σώμα μου και ο χτύπος της ότι ακούγεται ένα χιλιόμετρο μακριά. Αυτό ήταν, σκέφτηκα, όλα τελείωσαν.

ΜΠΟΥΛΑΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ανάμνηση ή Φαντασία

Ο Νίκος δεν είχε πατήσει το πόδι του στο χωριό από τότε που έφυγε για την πόλη, πριν από δέκα ολόκληρα χρόνια. Δέκα χρόνια γεμάτα φασαρία και ασταμάτητη κίνηση, γεμάτα από τα έντονα φώτα της πόλης και τη συνεχή φασαρία των δρόμων, αλλά και μια βαθιά, εσωτερική σιωπή – μια σιωπή που κανένας ήχος της πόλης δεν κατάφερε ποτέ να σβήσει από μέσα του. Η επιστροφή στην πατρίδα του, στον μικρό αυτό οικισμό κρυμμένο μέσα σε πυκνά δάση και λόφους, τού φάνταζε τώρα σχεδόν ονειρική. Ο χωματόδρομος που κάποτε διανυόταν με βήματα γεμάτα ενθουσιασμό και γνώριμη σιγουριά, είχε πια γεμίσει με αγριόχορτα που έφταναν μέχρι τα γόνατά του, στενεμένος και ξεχασμένος από τον χρόνο και τους ανθρώπους. Τα πεύκα, ψηλά και επιβλητικά, έγερναν πάνω από το μονοπάτι, σαν να παρακολουθούσαν βουβά την επιστροφή του, δημιουργώντας μια σκιά που απλωνόταν αργά πάνω στο καλοκαιρινό φως, το οποίο άρχιζε να σβήνει καθώς το βράδυ απλωνόταν απαλά πάνω στο τοπίο.

Το χωριό, μικρό και κουρνιασμένο στην πλαγιά, φαινόταν σχεδόν έρημο. Ο ήχος των βημάτων του πάνω στον παλιό λιθόστρωτο δρόμο έσπαγε τη βαριά σιωπή που είχε πέσει σαν κουβέρτα. Τα πέτρινα σπίτια, με τις παλιές, λιθόστρωτες αυλές και τις ανθισμένες βουκαμβίλιες που γέμιζαν χρώματα και αρώματα, τα ξύλινα παντζούρια που έφεραν τα σημάδια του χρόνου, όλα έμοιαζαν να έχουν παγώσει εκεί, μέσα στο παρελθόν. Κι όμως, ο Νίκος ένιωθε πως κάτι είχε αλλάξει. Σαν να διέσχιζε ένα κατώφλι ανάμεσα σε δυο κόσμους – τον αληθινό και έναν άλλο, φτιαγμένο από σκιές και μνήμες που δεν ήθελαν να πεθάνουν.

Στάθηκε στη μέση της κεντρικής πλατείας. Η μυρωδιά του υγρού χώματος, ανακατεμένη με την πικρή οσμή των ξερών φύλλων, γέμιζε τον αέρα και ξυπνούσε μέσα του αναμνήσεις παλιές, γλυκόπικρες. Μνήμες που τον τύλιγαν απαλά αλλά και με μια παράξενη ένταση. Και μέσα από τις αναμνήσεις αυτές, ένιωθε κάτι να τον παρακολουθεί. Όχι με φόβο, αλλά με οικειότητα – όπως κοιτάζει το παρελθόν εκείνον που το είχε ξεχάσει.

Στάθηκε μπροστά στο παλιό του σπίτι. Η ξύλινη πόρτα, βαριά και φαγωμένη από τα χρόνια και τις καιρικές συνθήκες, έτριξε δυσάρεστα όταν την άνοιξε. Μέσα, το σκοτάδι ήταν βαθύ και πυκνό. Παρόλα αυτά, τα έπιπλα ήταν στη θέση τους, λες και τον περίμεναν υπομονετικά. Η μυρωδιά της κλεισούρας, ανακατεμένη με υγρασία, χώμα, και κάτι σαν αποξηραμένη λεβάντα και στάχτη, τον τύλιξε με ένα βαρύ πέπλο νοσταλγίας. Μέσα, όλα έμοιαζαν να έχουν σταματήσει στον χρόνο, σαν να προστατεύονταν από τη φθορά. Πλησίασε τη βιβλιοθήκη και τράβηξε ένα σκονισμένο βιβλίο με

παιδικά παραμύθια. Στην άκρη του εξωφύλλου, το όνομά του γραμμένο με στυλό, ξεθωριασμένο. Ξαφνικά, θυμήθηκε τη φωνή της μητέρας του να τού διαβάζει από αυτά τα παραμύθια, τα ζεστά μεσημέρια του καλοκαιριού. Έκλεισε τα μάτια και κάθισε στο κρεβάτι, περιτριγυρισμένος από την αίσθηση του παρελθόντος.

Ήθελε να πιστέψει πως είχε γυρίσει απλώς για να καθαρίσει το σπίτι, ίσως να το πουλήσει. Μα ήξερε βαθιά μέσα του πως η αλήθεια ήταν αλλού. Είχε επιστρέψει για κάτι που τον στοίχειωνε.

Μια νύχτα, πριν από δέκα χρόνια.

Ήταν δώδεκα ετών. Θυμόταν τον πατέρα του να τον κοιτάζει αυστηρά, με μάτια γεμάτα ανησυχία και φόβο: “Μετά το σούρουπο, δεν θα πλησιάζεις το δάσος. Κατάλαβες;” Εκείνη τη νύχτα, όμως, ο Νίκος είχε βγει κρυφά, είτε από περιέργεια, είτε από πείσμα —δεν ήξερε ποιο απ’ τα δύο. Θυμόταν το σκοτάδι που είχε πέσει νωρίς, την απόλυτη σιγή που απλωνόταν σαν βαριά κουβέρτα πάνω από το χωριό. Πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στον λόφο, τα βήματά του αργά και διστακτικά. Εκεί, στο πιο πυκνό σημείο του δάσους, την είδε.

Μια φιγούρα – ψηλή, αδύνατη, σχεδόν διάφανη. Στεκόταν ακίνητη στο ξέφωτο, κάτω από μια καμπουριασμένη λεύκα. Τα μάτια της λάμπανε, όχι με φως, αλλά με κάτι ανεξήγητο, παράξενο. Δεν προχώρησε προς το μέρος του, μα ούτε απομακρύνθηκε. Τον κοίταζε βαθιά. Κι εκείνος έμεινε ακίνητος, παγωμένος, σαστισμένος, παγιδευμένος μέσα σ’ αυτή την ανεξήγητη μαγεία.

Και μετά... κενό.

Δεν θυμόταν πώς γύρισε στο σπίτι, πώς βρέθηκε ξανά στο κρεβάτι του. Το πρωί προσπάθησε να μιλήσει, να εξηγήσει τι είχε δει. Οι γονείς του ανησύχησαν στην αρχή, αλλά μετά γέλασαν αμήχανα, αποδίδοντας την εμπειρία του στη φαντασία ενός παιδιού. Ο παππούς του, όμως, είχε μείνει σιωπηλός, κοιτώντας τον περιέργα. Αργότερα, ψιθύρισε στα αυτιά του: “Μην ξαναπείς τίποτα. Κάποια πράγματα πρέπει να μένουν στο σκοτάδι.” Από τότε, ο Νίκος δεν ξαναμίλησε γι’ αυτό. Μα δεν το ξέχασε ποτέ.

Τώρα, επιστρέφοντας στο παλιό του σπίτι, η ανάμνηση εκείνης της νύχτας γινόταν πιο ζωντανή, πιο έντονη. Όχι σαν όνειρο – αλλά σαν κάτι που τον περίμενε υπομονετικά, σαν να μην είχε τελειώσει ποτέ.

Τη δεύτερη μέρα ξύπνησε νωρίς, πριν ακόμα βγει ο ήλιος. Πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος. Η σιωπή ήταν απόκοσμη, βαριά, σχεδόν απειλητική. Πουλιά δεν ακούγονταν πουθενά, μόνο το θρόισμα των φύλλων και τα δικά του βήματα, που έμοιαζαν να ηχούν πολύ δυνατά μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Ο ήλιος είχε αρχίσει να χάνεται πίσω από

τα κλαδιά, και το φως έσπαγε σε λεπτές, ασημένιες λωρίδες που χόρευαν πάνω στο χώμα. Δεν βιαζόταν. Κάτι μέσα του τον προειδοποιούσε να φτάσει εκεί την κατάλληλη στιγμή.

Κι έφτασε.

Σε ένα κυκλικό ξέφωτο, φωτισμένο αμυδρά από τις τελευταίες ηλιαχτίδες. Στο κέντρο του, ένας πεσμένος κορμός δέντρου, καλυμμένος από στρώσεις φύλλων που έμοιαζαν σαν να είχαν τοποθετηθεί με σκοπό, σαν τελετουργικά. Και εκεί, καθισμένη πάνω στον κορμό, σαν να τον περίμενε, βρισκόταν εκείνη. Ή ίδια φιγούρα, όμοια όπως τότε – ούτε ανθρώπινη, ούτε απειλητική, αλλά σαν όνειρο που δεν ήθελες να ξυπνήσεις ποτέ. Δεν του μίλησε. Κι όμως, ήξερε πως την είχε ξαναδεί, πως και εκείνη τον θυμόταν.

Ο Νίκος στάθηκε ακίνητος. Δεν πλησίασε. Η μορφή δεν κουνήθηκε. Για μερικά δευτερόλεπτα – ή μήπως ήταν λεπτά; – κοιτάχτηκαν επίμονα. Και ύστερα εκείνη άρχισε να ξεθωριάζει αργά, σαν ομίχλη που διαλύεται στο φως του ήλιου.

Ο Νίκος κάθισε στον κορμό. Το ξέφωτο ήταν πια σιωπηλό, το δάσος γύρω του πιο πυκνό από ποτέ. Κι όμως, μια ερώτηση που κουβαλούσε τόσα χρόνια επέστρεψε πιο δυνατή από ποτέ: Είχε όντως δει αυτή τη φιγούρα; Ή μήπως ήταν απλώς η ανάγκη του να πιστέψει σε κάτι πέρα από το πραγματικό, κάτι που θα μπορούσε να εξηγήσει τη μοναξιά και το κενό του;

Έμεινε εκεί ώσπου σκοτεινίασε εντελώς. Το φεγγάρι ανέβηκε ψηλά, φωτίζοντας το δάσος με ασημένιο φως. Και τότε – χωρίς ήχο, χωρίς προειδοποίηση – μια φράση γέμισε το μυαλό του, καθαρή και διαπεραστική, σαν να ειπώθηκε μέσα του: “Να θυμάσαι”.

Στη βάση του δέντρου, εκεί όπου η ρίζα έσκαβε ελαφρώς το χώμα, υπήρχε κάτι μεταλλικό, μισοθαμμένο. Γονάτισε και το τράβηξε προσεκτικά. Ήταν ένα μικρό μενταγιόν, παλιό και σκουριασμένο. Μέσα του υπήρχε μια μικρή φωτογραφία: δυο παιδικά πρόσωπα, χαμογελαστά. Η καρδιά του σταμάτησε. Ο ένας ήταν ο ίδιος. Ο άλλος όμως... δεν τον αναγνώριζε. Και όμως, το βλέμμα εκείνου του παιδιού του ήταν περίεργα οικείο.

Το κρατούσε στα χέρια του και ήξερε πως ποτέ δεν το είχε ξαναδεί, παρότι το είχε χάσει εκεί, εκείνη τη νύχτα που όλα άλλαξαν.

Τις επόμενες μέρες, ο Νίκος δεν είπε σε κανέναν τίποτα. Δεν υπήρχε κανείς άλλωστε. Το χωριό είχε λιγοστούς πια κατοίκους και οι περισσότεροι ήταν μακριά ή αποτραβηγμένοι στη μοναξιά τους. Έμεινε μόνος, με τη σιωπή και τον αέρα που φυσούσε ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων. Ξαναπήγε στο ξέφωτο μια φορά, ίσως και δύο. Μα καμία φιγούρα

δεν εμφανίστηκε. Καμία φωνή δεν αντήχησε στον αέρα. Όμως η αίσθηση εκείνης της περίεργης παρουσίας ήταν πάντα εκεί.

Γύρισε στο σπίτι λίγο πριν νυχτώσει εντελώς. Δεν άναψε κανένα φως. Μόνο κάθισε στην παλιά, φθαρμένη πολυθρόνα και κοίταζε έξω από το παράθυρο, στο σκοτάδι που απλωνόταν σιγά-σιγά. Έμεινε εκεί για πολύ ώρα, χωρίς φόβο και χωρίς σιγουριά. Μόνο με μια παράξενη βεβαιότητα: πως αυτό δεν είχε τελειώσει. Ίσως να μην τελειώνει ποτέ.

Την επόμενη μέρα, άφησε το χωριό ξανά πίσω του. Έκλεισε το σπίτι και το κλείδωσε, αφήνοντας το κλειδί κρυμμένο κάτω από μια ξεχασμένη πέτρα, όπως έκανε πάντα όταν ήταν παιδί. Δεν ήξερε πότε ή αν θα ξαναγυρίσει. Μα ήξερε πως ό,τι κι αν είχε ζήσει – είτε ήταν ανάμνηση είτε φαντασία – τον είχε αλλάξει για πάντα.

ΖΗΝΩΝΟΣ ANNA

Ειρήνη

Όταν μετακομίσαμε από τη Γλυφάδα στη Βάρη, σε ένα προκατασκευασμένο μικρό σπίτι, πήγα γυμνάσιο. Εκεί γνώρισα μία μαθήτριά που το δικό της σπίτι ήταν πολύ κοντά στο δικό μου. Την έλεγαν Ειρήνη, ήταν δεκατριών ετών, στην ηλικία μου δηλαδή, και ο πατέρας της ήταν “κομμουνιστής”. Όντως ήταν, διότι κάθε φορά που έχανα το λεωφορείο για το σχολείο, με έπαιρνε ο πατέρας της με το αυτοκίνητο, μαζί με την Ειρήνη, και πάντα είχε χρόνο να μου μιλήσει για τον Λένιν...

Πέρασαν τρία χρόνια και για το λύκειο μετακομίσαμε πάλι αλλού, στην Ηλιούπολη, έτσι οι συναντήσεις με την Ειρήνη σταμάτησαν. Την τρίτη λυκείου όμως την έκανα πίσω στο Λύκειο Βάρης, όπου ξαναβρήκα την Ειρήνη, λίγο περίεργη, καθώς μου ανακοίνωσε ότι δεν έχει χρόνο για να είναι φίλη μου επειδή έχει νέα φίλη (την Άρτεμη), αλλά θα καθόταν στο ίδιο θρανίο με εμένα μέσα στην τάξη. Και όντως έτσι έγινε, αλλά δεν ήταν πλέον φίλη μου, όπως πολύ κυνικά μου ανακοίνωσε. Είχε την Άρτεμη και κάτι άλλες, που ζούσαν και αυτές κοντά στο σπίτι της.

Πώς ήταν η φιλία μου με την Ειρήνη; Περίεργη θα την χαρακτήριζα. Ενώ βγαίναμε μαζί σε καφετέριες, κρατούσε μία απόσταση και δεν την ενδιέφερε πώς εγώ υπέφερα τότε που με εγκατέλειψε ο πατέρας μου. Με έκρινε, εάν τα ρούχα μου ήταν βρώμικα ή αν ξόδευα πολλά λεφτά σε σιντί μουσικής που μου άρεσαν. Ουδέποτε βρήκε κάτι καλό πάνω μου. Από την άλλη, έπρεπε να ακούω ατελείωτα παράπονα για τον πατέρα αλλά και τη μητέρα της. Επίσης και για την αδελφή της.

Μια μέρα η Ειρήνη με πήρε τηλέφωνο και μου είπε ότι, αν συμφωνώ, μπορούμε μαζί να φύγουμε μαζί για το άγνωστο, ότι ο πατέρας της είχε θυμώσει πολύ και αυτή ήθελε να φύγει, δεν ήξερε για πού, απλά να φύγει και σκέφτηκε ότι και εγώ με τόσα προβλήματα στην οικογένειά μου θα ήθελα ίσως να εξαφανιστώ μαζί της.

Περίπου αυτή την περίοδο, τέλη λυκείου, τα είχε φτιάξει με έναν 35χρονο Γλυφαδιώτη. Σύμφωνα με τα λεγόμενά της ήταν πολύ όμορφος και πλούσιος, ωστόσο είχε το ελάττωμα να δέρνει. Οπότε αναγκαστικά, όπως με ενημέρωσε, έληξε η σχέση γιατί έτρωγε σφαλιάρες. Μου εξήγησε λεπτομερώς ότι ήθελε να βρει σύζυγο ή να μάθει Γερμανικά και να φύγει στη Γερμανία (κάτι που τελικά η ίδια δεν το έκανε ποτέ, αλλά το έκανε η δύο χρόνια μικρότερη αδερφή της). Ο πατέρας της την πίεζε να βρει μία σχέση, να παντρευτεί, να της αδειάσει τη γωνιά. Η Ειρήνη ήταν σε συνεχή πανικό, πώς θα βρει χρήματα να μάθει Γερμανικά ή πώς θα βρει πλούσιο σύζυγο για να φύγει από το σπίτι του πατέρα της.

Σε μια περίεργη επίσκεψη μου στο σπίτι της, όταν ήμασταν μόνες, μου έκανε ερωτήσεις για σεξουαλικά θέματα, για παράδειγμα με ρώτησε “τι είναι η πίπα;” και όταν της απάντησα ότι δεν ξέρω (καθότι ήμουν παρθένα αλλά εκείνη δεν ήταν...) μου εξήγησε τι είναι και πώς γίνεται. Θυμάμαι να ζαλιζομαι από τη βαρεμάρα μου επειδή δεν καταλάβαινα για τι πράγμα μιλάει, αλλά είχα μάθει να υποκρίνομαι ότι την καταλαβαίνω απόλυτα γιατί δεν είχα πολλές φίλες – βασικά μόνο αυτήν και μία άλλη από το σχολείο.

Στο σχολείο η Ειρήνη χρησιμοποιούσε το δικό μου μπλάνκο επειδή ο πατέρας της της είχε απαγορεύσει να αγοράζει σχολικά είδη “που δεν ήταν απολύτως αναγκαία”. Βασικά, ο πατέρας της Ειρήνης της είχε πει να δανείζεται μπλάνκο αντί να αγοράσει δικό της. Αλλά δανειζόταν μόνο από εμένα, από την “χαζή Άννα”. Ήταν κακή μαθήτρια και εγώ τότε προσπαθούσα να είμαι καλή μαθήτρια, οπότε δεν ταιριάζαμε ούτε σε αυτό. Αυτή ήθελε απλά να τελειώσει το λύκειο (τελικά δεν το τελείωσε ποτέ, τα παράτησε στη δευτέρα λυκείου όπου έμεινε μετεξεταστέα σε πολλά μαθήματα), εγώ ήθελα να πάω πανεπιστήμιο και να συνεχίσω για μάστερ! (εγώ πήρα απολυτήριο λυκείου και πήγα πανεπιστήμιο, αλλά ποτέ δεν το τελείωσα). Είχαμε διαφορετικούς στόχους και ίσως αντίθετους. Εκείνη ήθελε να φύγει μεν από το σπίτι της αλλά ταυτόχρονα ήθελε πλούσιο σύζυγο ή γκόμενο τέλος πάντων, με καλό αυτοκίνητο και καταγωγή. Μου φάνηκε περίεργο η κόρη ενός “κομμουνιστή” να θέλει λούσα και λεφτά και ανέσεις.

Όταν παράτησε την τρίτη λυκείου, βρήκε πολλές δουλειές με την επιρροή της μάνας της στα τοπικά μαγαζιά Βάρης-Βάρκιζας. Δούλεψε ως νταντά για ένα ενοχλητικό (σύμφωνα με την ίδια) νιάνιαιο στη Βάρκιζα. Έπειτα ως πωλήτρια στο ΜακΝτόναλντς Βάρης και μετά ως πωλήτρια παγωτού στη Βάρκιζα, όπου τα παράτησε βρίζοντας μία μέρα, όταν το αφεντικό την διέταξε να μην μιλάει όταν δουλεύει.

Περίπου εκείνη την περίοδο είχε έναν βαθύπλουτο γκόμενο από τη Βάρκιζα, ο οποίος οδηγούσε ένα μαύρο γυαλιστερό σπορ αμάξι και ήταν ένα-δυο χρόνια μικρότερός της. Και αυτός δεν είχε τελειώσει το λύκειο, ωστόσο σε αντίθεση με την Ειρήνη και τον βιοπαλαιστή δημόσιο υπάλληλο πατέρα της, ο δικός του πατέρας ήταν ένας γνωστός στην τοπική κοινωνία μεγαλοεπιχειρηματίας. Ο γιος απλά απολάμβανε τα χρήματα του πατέρα του χωρίς καμία ανάγκη ή σκέψη για να βρει δουλειά. Είμαι σίγουρη ότι τώρα πια είναι αυτός ο διευθυντής στην εταιρεία του πατέρα του και έμαθε να είναι διευθυντής απλώς παρατηρώντας τον πατέρα του. Υπήρχαν φήμες ότι το συγκεκριμένο πλουσιόπαιδο της Βάρκιζας δεν είχε τελειώσει καν το γυμνάσιο. Όταν πήγε στρατό, έσπασε η σχέση του με την Ειρήνη. Εκείνη βρήκε άλλο πλουσιόπαιδο, πάλι ένα-δυο χρόνια μικρότερό της, μακρινό συγγενή ενός γνωστού Έλληνα συγγραφέα.

Κάπως αργότερα, όταν εγώ ήμουν στο πανεπιστήμιο στην Αγγλία, έμαθα ότι η Ειρήνη είχε σχέση με έναν μάγειρα-σεφ από τη Γλυφάδα, και ζούσε μαζί του στη Σαντορίνη κάθε καλοκαίρι για πέντε συνεχόμενα χρόνια. Μετά από αυτό υπάρχει ένα κενό διότι δεν την ξαναζήτησα στο τηλέφωνο και δεν είχαμε ακόμη συνδεθεί στο Facebook.

Πέρασαν ακόμα λίγα χρόνια, και βρίσκω την Ειρήνη Δ. στο Facebook, κάνω αίτηση φιλίας και την αποδέχεται με ενθουσιασμό. Μιλήσαμε και στο τηλέφωνο όπου μου είπε ότι είναι ξανά ελεύθερη γιατί η σχέση της με τον Γλυφαδιώτη σεφ δεν κατέληξε πουθενά (μάλλον εννοούσε ότι δεν της έκανε πρόταση γάμου μετά από πέντε χρόνια σχέσης και συμβίωσης στη Σαντορίνη όπου εκείνος δούλευε “σαιζόν”).

Και τώρα τί; Την ρώτησα. Μου απάντησε ότι της αρέσει ο καθηγητής της στο ΚΕΚ που πήγαινε για να γίνει φροντίστρια ΑμεΑ (ο πατέρας της τελικά συμφώνησε να “επενδύσει” σε ένα παραπάνω από λύκειο επίπεδο παιδείας για την κόρη του). Ο καθηγητής της όμως δεν ανταποκρινόταν στα φλερτ της Ειρήνης και αυτό την είχε εξοργίσει γιατί θεωρούσε ότι ήταν πανέμορφη και πως οι πιο πολλοί άντρες λογικά θα της την έπεφταν.

Πάλι ένα κενό στη μνήμη μου έρχεται τώρα, καθώς με δική μου πρωτοβουλία σταμάτησα να της μιλάω ή να ασχολούμαι καν. Κάτι με απωθούσε πάνω της. Ο τρόπος που μιλούσε για τους άντρες ως πλούσιους ή φτωχούς, η επιμονή της να έχει σχέση πάντα με πλούσιο γόνο... Εγώ τότε ζούσα και έκανα το ακριβώς αντίθετο, σχέσεις με βιοπαλαιστές και χωρίς να ζητάω γάμο (αποκατάσταση δηλαδή, ιδίως οικονομική... όπως έκανε αυτή).

Επειδή το Facebook μου προκαλούσε κατάθλιψη, να βλέπω μισητούς συμμαθητές από το γυμνάσιο και το λύκειο

να έχουν υψηλές θέσεις σε εταιρείες με λιγότερες γνώσεις από εμένα, έσβησα τον λογαριασμό μου. Όταν πέρασαν όμως μερικά χρόνια ξεκίνησα νέο λογαριασμό και αναζήτησα πάλι την Ειρήνη... Την βρήκα αλλά ήταν μεταλλαγμένη από λεπτή, λυγερόκορμη κοπελίτσα σε τεράστια μπάλα πάχους και παντρεμένη με παπά στην... Κύπρο, και συγκεκριμένα στην Πάφο. Ένιωθα λίγο άβολα που δεν είχαμε μιλήσει για χρόνια, ωστόσο ήταν ή έστω φαινόταν χαρούμενη που την ξαναβρήκα. Αλλά ήταν μεταλλαγμένη από λεπτόκορμο, σέξι party girl στη Σαντορίνη, σε μια πολύ παχουλή κυρία με ρυτίδες και δύο μωρά παιδιά ήδη. Η διαφορά μεταξύ των παιδιών της ήταν ένας χρόνος μόνο. Μιλήσαμε μέσω Skype... Μου είπε ότι δεν σκοπεύει να κάνει κι άλλα παιδιά, παρ' όλο που ο άντρας της το ήθελε. Προς δόξα Θεού βεβαίως, αφού ήταν ιερωμένος.

Μου έλεγε πως τώρα πια μένει σπίτι και προσέχει τα παιδιά της, ενώ ο άντρας ήταν ο παπάς μιας πανάρχαιας εκκλησίας στο κέντρο της Πάφου, στην Κύπρο. Εγώ κατάγομαι από την Κύπρο, αλλά μεγάλωσα στη Γλυφάδα-Βάρη, οπότε μου φάνηκε περίεργο πώς μια παλιά μου φίλη, ή μάλλον “λυκοφίλη”, κατέληξε στην πατρίδα των γονέων μου, ενώ εγώ ακόμη ζούσα σε γκαρσονιέρες στο κέντρο της Αθήνας, έχοντας παρατήσει το πανεπιστήμιο και με ψυχιατρικά προβλήματα, μόνη και παρατημένη από όλους τους συγγενείς. Χωρίς ούτε μια φίλη... Ήλπιζα ότι θα έβρισκα την Ειρήνη κολλημένη ακόμη στο πατρικό της σπίτι, λεπτή και όμορφη όπως την ήξερα, σε σχέση με κάποιο νεότερό της πλουσιόπαιδο από τη Βάρκιζα. Ότι θα βρισκόμασταν έστω τα Σάββατα για σινεμά. Ότι θα έβρισκα φίλια στη λυκοφιλία μαζί της...

Μου πρότεινε να αγοράσω μια εικόνα ενός αγίου. Τον λίγο χρόνο που είχε ελεύθερο τον αφιέρωνε στο να φτιάχνει αγιογραφίες με τη μέθοδο της αναπαλαιώσης. Πάντα είχε μια ροπή προς την τέχνη – παλιότερα ζωγράφιζε λουλούδια και μου τα έδειχνε με μεγάλη περηφάνια για τη δεξιοτεχνία της. Όμως εγώ ήμουν “αλλού” ως άνθρωπος, ως γυναίκα, ως φίλη... Ήμουν χάλια ψυχολογικά και με απογοήτευε ότι καμία παλιά φίλη, έστω μια λυκοφίλη, δεν ήταν πια στην Αθήνα για να βγαίνουμε λίγο τα Σαββατοκύριακα, να μην είμαι μόνη στο σινεμά και τις καφετέριες.

ΖΚΟΥΛΑΣ ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Όσα δεν Έζησα

Το έντονο φως του ήλιου θόλωνε τα μάτια μου και τα έκανε να δακρύζουν ακατάπαυστα. Το σώμα μου ήταν βαρύ και ασήκωτο. Το χορτάρι μαλακό και δροσερό με καλοδεχότανε να αναπαυθώ. Οι δυνάμεις μου ένιωθα να με εγκαταλείπουν και αφέθηκα στην ανάπαυση της φύσης.

Σκοτάδι υπήρχε παντού, γύρισα το κεφάλι μου δεξιά και αριστερά μπας και εντοπίσω μια πηγή φωτός ώστε να κατευθυνθώ προς τα εκεί.

Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική, ίχνος οξυγόνου δεν υπήρχε και ένιωσα να ζορίζομαι. Η κάθε ανάσα μου βαριά, πανικός άρχισε να με πιάνει, ώσπου πάνω στην ταραχή μου γύρισα το κεφάλι και είδα την πηγή φωτός που τόσο έψαχνα. Μάζεψα όσο κουράγιο είχα και ξεκίνησα προς τα εκεί.

Μού πήρε λίγη ώρα να συνηθίσω το φως αλλά καθώς η όραση μου επανερχόταν είδα μπροστά μου τους παιδικούς μου φίλους. Έτριψα τα μάτια μου μήπως με ξεγελούσαν. Αλλά ήταν όντως εκεί με τις παιδικές τους μορφές όπως τους θυμόμουν. Με φώναζαν να πάμε να παίξουμε και εγώ αυθόρμητα τους είπα ότι είχα να διαβάσω. Μα τί πήγα και ξεστόμισα, χα χα . Έτρεξα να τους προλάβω με ένα χαμόγελο μικρού παιδιού. Ενώ τους κόντευα όλο χαρά, τα παιδιά άρχισαν να εξαφανίζονταν και το μόνο που έμεινε ήταν η ανάμνηση.

Πριν προλάβω να συνειδητοποιήσω τι είχε γίνει, άκουσα φωνές από πίσω μου να με φωνάζουν. Ήταν οι φίλοι μου από την οικονομική σχολή. Στέκονταν και με περίμεναν να βγούμε για ποτό, κι εγώ πάλι αυθόρμητα απάντησα “έχω διάβασμα!”. Ενώ πάλι το είχα κάνει και πάλι είχα γελάσει, αυτή την φορά δεν μου είχε φανεί τόσο αστείο και ξεκίνησα να τρέχω. Αλλά καθώς πλησίαζα αυτοί εξαφανίζονταν και μέχρι να τους φτάσω είχαν χαθεί.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και αναλογίστηκα τι ήταν όλα αυτά, μα ξανά από πίσω μου ακούστηκε μια φωνούλα. Ένα γέλιο ενός μωρού που μπουσουλούσε και η γυναίκα μου δίπλα του να με κοιτάζει με ένα χαμόγελο ευτυχίας. Και μα τον θεό δεν είχα λαχταρίσει τίποτα παραπάνω στην ζωή μου, από την ζεστασιά της οικογένειας μου. Η ευτυχία με κατέκλισε και έτρεξα προς το μέρος τους. Το μωρό με κοιτούσε με μεγάλη χαρά και το μόνο που ήθελα ήταν να το πάρω στην αγκαλιά μου. Δυστυχώς δεν πρόλαβα, με το που πήγα να το πιάσω εξαφανίστηκε. Η γυναίκα μου όμως εκεί, χαμογελαστή και όμορφη όπως την πρώτη μέρα που την γνώρισα. Την ακούμπησα και την ένιωσα, δάκρυα άρχισαν να κυλάνε από τα μάτια μου που επιτέλους είχα σταματήσει να είμαι μόνος. Με κοιτούσε με αυτό το βλέμμα ευτυχίας και μου είπε να μείνω για πάντα δίπλα της. Εγώ!

Πάλι για κακή μου τύχη, τής αποκρίθηκα “έχω δουλειά”, και ξαφνικά ένας χαρτοφύλακας εμφανίστηκε στο χέρι μου. Σήκωσα το βλέμμα μου μπας και διορθώσω την κατάσταση αλλά η έκφραση της γυναίκας μου είχε αλλάξει. Το χαμόγελο ευτυχίας είχε γίνει έκφραση απογοήτευσης και μέχρι να σκεφτώ το τι θα πω είχε εξαφανιστεί .

Και έτσι είχα καταλήξει πάλι μόνος.

Εγώ και ο εαυτός μου μέσα στο σκοτάδι να αναρωτιέμαι τι ήταν όλα αυτά. Και καθώς χανόμουν στις σκέψεις μου, το σώμα μου άρχισε να ξαπλώνει κάτω και να παίρνει την στάση που είχα πριν σηκωθώ .

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα κόσμο γύρω μου να προσπαθεί να με βοηθήσει. Τελικά οι αισθήσεις μου επανήλθαν και θυμήθηκα πως έπαθα ατύχημα με το αυτοκίνητο. Καθώς με βάζανε στο ασθενοφόρο, παρά τον πόνο που είχα και την ζαλάδα, το μόνο που με ένοιαζε ήταν το όνειρο που είχα δει . Ήταν τόσο τρομακτικό και τόσο αληθινό ταυτόχρονα που τελικά όλα έβγαζαν νόημα.

Πέταξα το δώρο της ζωής και το αντικατέστησα με δουλειά, γι αυτό τον λόγο έμεινα μόνος. Εάν θα έχω δεύτερη ευκαιρία στην ζωή θα προσπαθήσω να αλλ.....

ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ ΣΟΦΙΑ

Το Ταξίδι

Είναι σκοτεινά εδώ κάτω. Και κάνει κρύο. Πολύ κρύο. Η μυρωδιά του αίματος γίνεται όλο και πιο έντονη, σχεδόν ανυπόφορη. Δεν παραμένει πολύς χρόνος...

“Άμπερ; Με ακούς; Ξύπνα, επιτέλους, Άμπερ.” Η φωνή ενός νέου αγοριού αντήχησε στο δωμάτιο. “Ξύπνα, Άμπερ σε πήρε ο ύπνος στο σαλόνι.” Η κοπέλα που άκουγε στο όνομα Άμπερ, ξάπλωνε μέχρι τότε στον καναπέ ενός ευρύχωρου σαλονιού. Ήταν πολύ αργά το βράδυ και τα φώτα στο δωμάτιο δεν ήταν αναμμένα, προφανώς γιατί το αγόρι δεν ήθελε να την ξυπνήσει απότομα. “Θα μπορούσες να με αφήσεις να κοιμηθώ λίγο ακόμη, Έβαν.” Ο Έβαν κάθισε στον καναπέ, έσκυψε μπροστά και πέρασε το χέρι του μέσα από τα ξανθά μαλλιά της και έπειτα την φίλησε. “Το ξέρω αλλά πρέπει να φύγουμε. Έλα μαζί μου.” Την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στο χολ της μονοκατοικίας τους.

“Φόρεσε τα παπούτσια σου. Έχω ετοιμάσει ήδη όλα τα υπόλοιπα που χρειαζόμαστε.”

“Μα, που πάμε;”

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα προτού απαντήσει ο Έβαν.

“Ταξίδι.”

Περνούσαν με το αυτοκίνητο δίπλα από το δάσος. Ο δρόμος δεν είχε πολλά φώτα και έβρεχε. Η Άμπερ καθόταν στην θέση του συνοδηγού. Με το κεφάλι ακουμπισμένο στο παράθυρο, παρατηρούσε τα ψηλά δέντρα να ταράζονται από τον αέρα. Ο Έβαν νόμιζε ότι την είχε πάρει ο ύπνος γι’ αυτό ξαφνιάστηκε όταν μίλησε. “Από πότε μένουμε δίπλα σε δάσος;”

“Από τότε που γνωριστήκαμε.”

“Δεν θυμάμαι να μένω εδώ...”

“Θα έχεις ζαλιστεί απ’ τον ύπνο.”

Ο Έβαν τής απαντούσε κοφτά και κρατούσε πάντοτε τα μάτια του στον δρόμο. Πέρασαν πολύ ώρα αμίλητοι συνεχίζοντας το βραδινό ταξίδι τους. Ξαφνικά το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Έβαν ακούμπησε νευριασμένος το κεφάλι του στο τιμόνι. “Ξέχασα να βάλω βενζίνη...” Η Άμπερ τον κοίταξε συγχυσμένη. “Είσαι πολύ ταραγμένος απόψε... Αλλά μην ανησυχείς υπάρχει ένα βενζινάδικο πιο κάτω. Δεν είναι πολύ ώρα με τα πόδια.”

Και έτσι, αφήνοντας το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου ξεκίνησαν να περπατάνε στον άδειο δρόμο δίπλα στο δάσος, χωρίς να μιλάνε. Όχι περισσότερο από είκοσι λεπτά αργότερα φάνηκε στο βάθος το περίγραμμά του βενζινάδικου, όμως όλα τα φώτα του ήταν σβηστά και δεν φαινόταν κάποιος υπάλληλος.

“Γιατί μας έφερες ως εδώ; Δεν παρατήρησες αν ήταν κλειστό όταν περάσαμε;” Η φωνή του Έβαν ηχούσε νευριασμένη.

“Περίεργο...Θα ορκιζόμουν ότι είδα τα φώτα αναμμένα... αλλά δεν είναι. Μάλλον θα το μπέρδεψα με την προηγούμενη φορά.”

“Ποια προηγούμενη φορά; Σήμερα είναι η πρώτη φορά που περνάμε από αυτό το μέρος!”

Ο Έβαν απομακρύνθηκε μερικά βήματα για να σκεφτεί με την ησυχία του, αφήνοντας την Άμπερ μόνη της, να στέκεται στην βροχή. Είχε απομακρυνθεί πολύ και η Άμπερ θα άρχιζε να ανησυχεί, όμως γύρισε με ένα ευτυχισμένο ύφος.

“Έκανα οτοστόπ και ένας καλός κύριος δέχτηκε να μας πάει ως ένα σημείο!” Την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στο αυτοκίνητο εκείνου του ανθρώπου. Ο Έβαν κάθισε δίπλα του στην θέση του συνοδηγού και η Άμπερ πίσω. Ο κύριος ήταν σχετικά μεγάλος στην ηλικία αλλά καλοσυνάτος. Έπιασε συζήτηση με τον Έβαν για θέματα όχι ιδιαίτερης σημασίας. Οι φωνές τους ακούγονταν όλο και πιο ακαθόριστες στην Άμπερ καθώς βυθιζόταν σιγά σιγά σε έναν βαθύ ύπνο.

Εύπνησε απότομα, λες και την είχε ταραξει κάποιο όνειρο. Το πρώτο πράγμα που θα παρατηρούσε όταν άνοιγε τα μάτια της ήταν ότι δεν καθόταν πια στην πίσω θέση αλλά σε αυτή του συνοδηγού. Αυτός που οδηγούσε ήταν ο Έβαν και ο κύριος δεν βρισκόταν πουθενά.

“Τι έγινε όσο κοιμόμουν;”

“Τίποτα. Ο κύριος μας δάνεισε το αυτοκίνητο του, απλά.”

“Έβαν. Γιατί μου λες ψέματα πάλι; Μήπως έκανες σε αυτόν τον κύριο το ίδιο που έκανες και σε...”

“Σταμάτα. Δεν λέω ψέματα και δεν έκανα τίποτα σε κανέναν.” Όμως η φωνή του έτρεμε.

Το ταξίδι συνεχίστηκε στην σιωπή, ώσπου φάνηκε ότι η Άμπερ δεν άντεχε άλλο.

“Έβαν, θέλω να μου πεις επιτέλους που πάμε και ποιος είναι ο σκοπός αυτού του ταξιδιού.”

“Δεν... Δεν μπορώ να σου πω τώρα αλλά θα το μάθεις σύντομα.”

“Δεν θέλω να συνεχίσουμε.”

Ο Έβαν δεν της απάντησε αλλά συνέχισε να οδηγεί.

“Είπα ότι δεν θέλω να συνεχίσουμε. Σταμάτα.”

Ο Έβαν συνέχιζε να την αγνοεί.

“Σταμάτα είπα!” Ταυτόχρονα, ο Έβαν ένοιωσε να του τραβάει το χέρι απότομα. Αυτό όμως τον έκανε να χάσει τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Την μία στιγμή βρισκόταν πάνω στον δρόμο και την άλλη είχε καρφωθεί σε ένα δέντρο. Και μετά... Απόλυτο σκοτάδι.

Όταν ο Έβαν άνοιξε τα μάτια του, τού πήρε λίγη ώρα να συνειδητοποιήσει τι γινόταν. Μάλλον είχαν λιποθυμήσει και οι δυο τους αλλά ευτυχώς δεν είχαν χτυπήσει σοβαρά. Ο Έβαν, όμως, ήταν πολύ νευριασμένος. Άρπαξε την Άμπερ

από τα μαλλιά και τής είπε:

“Θες να μάθεις τόσο πολύ γιατί σε έφερα εδώ; Θα σου πω τότε. Σε έφερα στην πιο απόμερη πλευρά του δάσους για να σε ξεφορτωθώ, επιτέλους. Να σε βασανίσω στερώντας σου το πιο σημαντικό πράγμα που έχεις. Την ζωή σου.”

Ο Έβαν περίμενε να αρχίσει να φωνάζει ή να προσπαθήσει να το βάλει στα πόδια, αλλά η Άμπερ τον κοίταξε κατάματα και άρχισε να γελάει. Δεν υπήρχε τίποτα φυσιολογικό σε αυτό το γέλιο που ήταν σαν να τον κορόιδευε.

“Ω, Έβαν, τελικά είσαι όντως ένας ψυχοπαθής. Δεν μπορείς να με σκοτώσεις.”

“Γιατί;”

“Γιατί το έχεις κάνει ήδη. Με έφερες σε αυτό το δάσος, πιο πέρα, εκεί που είχες ανοίξει μια τρύπα στο χώμα, και με μαχαίρωσες, με το μαχαίρι που βρίσκεται αυτή την στιγμή στο σακίδιό σου, ξανά και ξανά, αλλά εγώ δεν είχα πεθάνει ακόμη. Με έθαψες στον λάκκο που είχες ετοιμάσει αφήνοντάς με με την αγωνία αν θα πεθάνω τελικά από την αιμορραγία ή την ασφυξία.”

“Δεν γίνεται αυτό... Αφού...”

“Η ταραχή σου σε έκανε να το ξεχάσεις. Δεν ξέρω γιατί έχεις παραισθήσεις ότι είμαι ακόμα ζωντανή. Ίσως από την ενοχή σου ή απλά επειδή είσαι ψυχικά ασθενής.”

Ο Έβαν ξαφνικά καθόταν μόνος πια στο αυτοκίνητο. Η θέση του συνοδηγού ήταν άδεια. Όμως αυτός άκουγε τη φωνή της πιο καθαρά από ποτέ.

“Είναι σκοτεινά εδώ κάτω, Έβαν, και κάνει κρύο. Πολύ κρύο.”

Ήθελε να την κάνει να σταματήσει. Δεν άντεχε άλλο.

“Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, Έβαν”. Την είδε να δείχνει το σακίδιό του. Το άνοιξε και έβγαλε από μέσα το μαχαίρι. Ναι, τώρα τα θυμήθηκε όλα. Πώς την είχε κάνει να υποφέρει, τα ουρλιαχτά της καθώς το μαχαίρι διαπερνούσε την σάρκα της. Τώρα ήταν η σειρά του. Έπρεπε να κάνει κάπως τις φωνές στο κεφάλι του να σταματήσουν. “Έρχομαι, Άμπερ.” Το τελευταίο πράγμα που ένοιωσε ήταν η μυτερή λεπίδα να διαπερνά τον εγκέφαλό του.

ΓΙΑΝΝΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Το Ταξίδι της Χριστίνας

Ξεκίνησα το ταξίδι μου με μια βαλίτσα και μια υπόσχεση στον εαυτό μου: αυτή τη φορά, όλα θα πήγαιναν όπως έπρεπε. Θα ξεπερνούσα όλους τους φόβους μου και θα μιλούσα για πρώτη φορά σε διεθνές συνέδριο. Εκ φύσεως συνεσταλμένη και ντροπαλή, ήμουν η “ήρεμη δύναμη” που δούλευε αθόρυβα στα ακαδημαϊκά έδρανα και “έβγαζε όλη τη λάντζα” του Κυρίου Καθηγητή. Τώρα, όμως, την εισήγηση στο Συνέδριο για τις απαρχές της Χημείας θα την έκανα εγώ, γεγονός που μου προκαλούσε ταυτόχρονα τρομερή ανασφάλεια και βαθιά ικανοποίηση.

Η πτήση για το Παρίσι ήταν ήρεμη. Όταν προσγειώθηκα ήμουν έτοιμη να ζήσω την περιπέτεια που άρχιζε και πάντα ονειρευόμουν. Στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου, η κοπέλα με κοίταξε περιέργα. “Κυρία, έχετε ήδη κάνει check-in πριν δύο ώρες”. Γέλασα αμήχανα. “Μάλλον πρόκειται για λάθος ή για συνωνυμία!”, είπα και άρχισα να αισθάνομαι ένα κύμα άγχους να με καταπνίγει. Όταν το θέμα διευθετήθηκε, μου έδωσε το κλειδί για το δωμάτιό μου. Παρατήρησα ότι το μπρελόκ του ήταν ένα φίδι που έτρωγε την ουρά του: ο ουροβόρος των αλχημιστών που συμβόλιζε το ενιαίο της ύλης, το απόλυτο όλον. Χαμογέλασα με τη σύμπτωση, αφού η εισήγησή μου είχε θέμα τους Αλχημιστές του Μεσαίωνα.

Γύρισα το κλειδί στην πόρτα. Το θέαμα που αντίκρισα με έκανε να ανατριχιάσω. Η βαλίτσα μου ήταν εκεί! Ανοιγμένη! Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ο ιδρώτας κυλούσε εμφανώς, πλέον, στο μέτωπό μου. Μία γυναίκα, με τα δικά μου ρούχα, καθόταν στην πολυθρόνα, διαβάζοντας την ατζέντα μου. Μου χαμογέλασε. “Χριστίνα,” είπε με τη φωνή μου, “άργησες”.

Το αίμα μου πάγωσε. Δεν υπήρχε καθρέφτης μπροστά μου, αλλά ήταν σαν να έβλεπα τον εαυτό μου. “Ποια είσαι;” ψέλλισα. Εκείνη σηκώθηκε και με πλησίασε. “Μην ανησυχείς. Ήρθε η ώρα να ξεκουραστείς. Εγώ θα συνεχίσω το ταξίδι για σένα.”

Πρόλαβα να δω το χέρι της να σηκώνεται. Μετά, σκοτάδι.

Εύπνησα με έναν πονοκέφαλο που έμοιαζε να σφηνώνει βαθιά μέσα στο κρανίο μου. Τα μάτια μου ανοιγόκλεισαν και αντίκρισα ένα άγνωστο δωμάτιο. Όχι το ξενοδοχείο μου. Σηκώθηκα με κόπο. Ένα μικρό παράθυρο έδειχνε τους φωτισμένους δρόμους του Παρισιού. Δεν ήμουν δεμένη, δεν υπήρχαν σημάδια βίας στο σώμα μου. Αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά. Τότε είδα τον καθρέφτη.

Το πρόσωπο που με κοιτούσε δεν ήταν το δικό μου. Ήταν εκείνη. Η άλλη. Ή μήπως εγώ;

Άρχισα να ψάχνω βιαστικά το δωμάτιο. Πορτοφόλι, τηλέφωνο – τίποτα. Ένα διαβατήριό ήταν ακουμπισμένο στο κομοδίνο. Το άνοιξα με τρεμάμενα χέρια.

Όνομα: Χριστίνα Δελή.

Φωτογραφία: όχι το δικό μου πρόσωπο.

Η καρδιά μου πήγε να σπάσει! Ποια ήμουν; Και το πιο σημαντικό: ποια ήταν αυτή που τώρα ζούσε τη ζωή μου; Τότε το τηλέφωνο χτύπησε. Δίστασα, αλλά σήκωσα το ακουστικό.

“Ελπίζω να συνήθισες το νέο σου πρόσωπο”, είπε η φωνή μου από την άλλη άκρη της γραμμής. “Γιατί δεν υπάρχει γυρισμός.”

Το τηλέφωνο έκλεισε. Η ανάσα μου κόπηκε. Κοίταξα ξανά τον καθρέφτη, ελπίζοντας πως θα έβλεπα το αληθινό μου πρόσωπο. Μάταια. Η αντανάκλαση παρέμενε ξένη, αλλά κάτι στο βλέμμα της μου ήταν οικείο.

Έπρεπε να σκεφτώ ψυχραία. Άνοιξα το διαβατήριό ξανά. Μέσα του υπήρχε ένα χαρτάκι με σημειωμένη μία διεύθυνση σε άλλο διαμέρισμα του Παρισιού. Ένωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι. Δεν ήξερα ποια ήμουν πλέον, αλλά ένιωθα ότι έπρεπε να πάω. Κάποιος είχε σχεδιάσει αυτό το ταξίδι για μένα. Βγήκα από το δωμάτιο με αργά βήματα, προσέχοντας την κάθε μου κίνηση. Σαν να φοβόμουν πως κάποιος θα με σταματούσε, θα μου έλεγε πως όλα αυτά ήταν μια παρεξήγηση. Μα κανείς δεν με σταμάτησε.

Δεν θυμάμαι πώς, αλλά έφτασα σε μια πιάτσα ταξί. Ο οδηγός με κοίταξε παραξενεμένος. Φαίνεται ότι έδειχνα άρρωστη. “Πού πηγαίνουμε;” ρώτησε ο οδηγός. Του έδωσα το χαρτάκι με τη διεύθυνση. Το ταξί ξεκίνησε τη στιγμή που η πίσω πόρτα άνοιξε.

Μια γυναίκα με μαύρο παλτό είχε προλάβει να μπει και να καθίσει δίπλα μου. Ψηλή, δυναμική φιγούρα, με αδιαπέραστα μαύρα γυαλιά ηλίου που έκρυβαν το βλέμμα της. Το πρόσωπο και οι εκφράσεις της ήταν αυστηρές. “Χαίρομαι που δεν άλλαξες γνώμη”, είπε. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. “Θυμάσαι τι πρέπει να κάνεις εκεί που πάμε, σωστά;” συνέχισε ψιθυριστά. Κατάπια την ανησυχία μου. Έπρεπε να παίξω το παιχνίδι μέχρι να καταλάβω. “Φυσικά”, απάντησα. Η γυναίκα χαμογέλασε και άφησε να φανούν τα κάτασπρα δόντια της, που έρχονταν σε αντίθεση με το έντονο κόκκινο κραγιόν της. “Ωραία. Γιατί αυτή τη φορά, δεν θα δεχτούμε αποτυχία.” Ένα ρίγος με διαπέρασε. Δεν ήμουν ασφαλής. Δεν θα ήμουν ποτέ ασφαλής. Η γυναίκα δίπλα μου με κοίταξε εξεταστικά. “Έχεις αλλάξει”, είπε ξαφνικά. “Ο χρόνος αλλάζει τους ανθρώπους”, απάντησα αόριστα, προσπαθώντας να κρατήσω τη ψυχραιμία μου. Εκείνη χαμογέλασε αμυδρά. “Ελπίζω να μην άλλαξες τόσο, ώστε να ξεχάσεις την αποστολή σου.” Η λέξη “αποστολή” πάγωσε το αίμα μου. Τι περίμεναν από μένα; Έγεια προς το μέρος της, αντλώντας όσο θάρρος μπορούσα και παριστάνοντας την σίγουρη, είπα: “Υπάρχουν λεπτομέρειες που πρέπει να ξανασυζητήσουμε.” Η γυναίκα με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια. Για μια στιγμή, φοβήθηκα πως είχε καταλάβει. Αλλά μετά γέλασε. “Ακόμα τόσο άτολμη... Μου έλειψε αυτό.”

Έβγαλε ένα φάκελο από την εσωτερική τσέπη του παλτού της και μου τον έδωσε. “Εδώ είναι όλα. Η τοποθεσία, ο στόχος, η ακριβής ώρα. Θα τα ξαναδούμε και όταν φτάσουμε, αλλά δεν υπάρχει περιθώριο για λάθη.” Τον πήρα, προσπαθώντας να συγκρατήσω το τρέμουλο στα χέρια μου. “Και κάτι τελευταίο, Χριστίνα,” είπε, σκύβοντας ελαφρώς. “Αν σκέφτεσαι να κάνεις πίσω... μην ξεχνάς τι διακυβεύεται.” Η φωνή της ήταν ήρεμη, αλλά γεμάτη απειλή. Δεν απάντησα. Άνοιξα τον φάκελο αργά, προσποιούμενη ότι ήξερα τι έκανα.

Και τότε, είδα τη φωτογραφία του στόχου. Το στομάχι μου σφίχτηκε. Ήταν η δική μου φωτογραφία. Ο κόσμος γύρω μου συρρικνώθηκε. Ο θόρυβος του δρόμου έγινε υπόκωφος, μακρινός. Εγώ ήμουν ο στόχος. Αλλά αν αυτό ήταν αλήθεια, τότε... ποια ήταν εγώ;

Προσπάθησα να συγκρατήσω την ταραχή μου και σήκωσα το βλέμμα προς τη γυναίκα δίπλα μου. Εκείνη είχε στραφεί προς το μέρος μου και περίμενε κάποια αντίδραση. Το μυαλό μου δούλευε πυρετωδώς. Δύο πιθανότητες: ή

είχαν βάλει εμένα να εξοντώσω τον πραγματικό μου εαυτό ή κάποιος είχε πάρει την ταυτότητά μου και ήθελε να με ξεφορτωθεί οριστικά. Η γυναίκα έγειρε πίσω στο κάθισμά της, χαμογελώντας. “Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.” “Φυσικά,” απάντησα. Αλλά δεν ήξερα. Δεν ήξερα καν ποια ήμουν πλέον.

Έπρεπε να σκεφτώ σαν εκείνους. Άνοιξα τον φάκελο και εξέτασα ξανά το περιεχόμενό του. Εκτός από τη φωτογραφία μου και τη διεύθυνση, υπήρχαν και μερικές σημειώσεις. Μια λέξη ήταν υπογραμμισμένη πολλές φορές. “Ουροβόρος”! Η αίσθηση που μου προκαλούσε ήταν τρομακτική! Γύρισα προς τη γυναίκα δίπλα μου. Δεν πρόλαβα να αρθρώσω άλλη λέξη: διέταξε τον οδηγό να σταματήσει και κατέβηκε απότομα από το ταξί, σχεδόν ενώ ήταν εν κινήσει.

Ο δρόμος μάς έφερε σε μια ήσυχη γειτονιά. Το ταξί σταμάτησε μπροστά από ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Πλήρωσα γρήγορα και βγήκα, ενώ ο οδηγός απομακρυνόταν. Πλησίασα αργά. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη, σαν να με περίμενε κάποιος. Έκανα ένα βήμα μέσα. Το εσωτερικό ήταν σχεδόν άδειο. Μπήκα στο πρώτο δωμάτιο του διαδρόμου. Άδειο. Είχε μόνο ένα τραπέζι στη μέση, γεμάτο σκόνη και σε έναν τοίχο υπήρχε ένας καθρέφτης.

Και μέσα στον καθρέφτη, μια γυναίκα. Όχι ο δικός μου αντικατοπτρισμός. Η άλλη.

Η σωσίας μου. Αυτή που με περίμενε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου στο Παρίσι. “Αργησες, Χριστίνα,” είπε με τη φωνή μου. “Ωρα να μάθεις την αλήθεια.” Ο αέρας στο δωμάτιο ήταν βαρύς. Η φωνή μου – όχι, η φωνή της – αντήχησε στον χώρο. “Τι θέλεις από μένα;” ρώτησα, αν και η αλήθεια ήταν πως φοβόμουν την απάντηση.

Η γυναίκα στον καθρέφτη χαμογέλασε. Ένιωσα σαν να κοιτούσα έναν αντικατοπτρισμό που είχε συνείδηση. “Δεν κατάλαβες ακόμα;” είπε. “Δεν υπάρχουν δύο Χριστίνες. Είμαι εσύ.”

Έκανα ένα βήμα πίσω. “Ψέματα.” Η γυναίκα έγειρε το κεφάλι της, όπως συνήθιζα κι εγώ πολύ συχνά να κάνω σε στιγμές αμηχανίας. “Πότε είναι η τελευταία φορά που θυμάσαι να ήσουν σίγουρη ότι ήσουν ο εαυτός σου;” Προσπάθησα να απαντήσω, αλλά τα λόγια κόλλησαν στον λαιμό μου. Η αλήθεια με χτύπησε σαν χαστούκι.

“Ουροβόρος”, ψιθύρισα. Η λέξη που βρισκόταν στον φάκελο. Ένα φίδι που καταβροχθίζει τον εαυτό του. Η γυναίκα στον καθρέφτη χαμογέλασε. “Δεν σε κυνηγούσαν για να σε σκοτώσουν, Χριστίνα. Σε δοκίμαζαν. Ήσουν η αποστολή σου. Έπρεπε να βρεις τον δρόμο πίσω... σε μένα.”

Τα γόνατά μου λύγισαν. Δεν υπήρχε σωσίας. Δεν υπήρχε κανένας διπλός εαυτός. Ήμουν ο ίδιος άνθρωπος, ξανά και ξανά, σε έναν ατέρμονο κύκλο μνήμης και λήθης. Έκανα το μόνο πράγμα που μπορούσα. Πλησίασα τον καθρέφτη και άπλωσα το χέρι μου. Η άλλη Χριστίνα έκανε το ίδιο. Τα δάχτυλά μας ακούμπησαν την επιφάνεια του γυαλιού.

Και τότε, ο κόσμος χάθηκε. Σκοτάδι. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν ξανά στο αεροδρόμιο του Παρισιού. Με μια βαλίτσα στο χέρι. Μια υπόσχεση στον εαυτό μου. Αυτή τη φορά, όλα θα πήγαιναν όπως έπρεπε. Ο παλιός μου εαυτός θα έμενε πίσω μόλις το αεροπλάνο απογειώνονταν. Μέσα μου ήξερα την αλήθεια: Το ταξίδι είχε μόλις αρχίσει.

MAPINETA MENTH

Ένα Όνειρο

Δε θα μπορούσα ποτέ μου να πιστέψω πως θα μου έλειπε τόσο. Ίσως και να μην είχα σκεφτεί ότι κάποια στιγμή θα έφευγε. Θέλεις γιατί ήταν πάντα τόσο ζωντανός άνθρωπος; Θέλεις γιατί με τα “μικρά” μου μάτια την έβλεπα πάντα τόσο νέα;

Από την πρώτη στιγμή που με είδε, ένιωσα να ξαναγεννιέται. Η πρώτη φορά που με άκουσε να την αποκαλώ “γιαγιά” ήταν για εκείνη το πιο γλυκό κελάηδισμα στα αυτιά της. Ήμασταν ένα καταπληκτικό δίδυμο. Παίζαμε, με πήγαινε πολλές βόλτες, κάναμε μαζί διακοπές. Δε θα ξεχάσω ποτέ όλες τις πλάκες που καταστρώναμε, και έβλεπες μια μεγάλη γυναίκα να έχει στα μάτια της τη σπίθα ενός μικρού παιδιού.

“Αν ποτέ φύγεις γιαγιά, θα σε βλέπω που θα πετάς σαν αεροπλάνο, εντάξει;”.

“Εντάξει, παιδί μου”, μου απαντούσε, και γω το πίστευα.

Τα χρόνια περνούσαν και μαζί με αυτά οι δυνάμεις της σιγά σιγά λιγόστευαν. Ήταν άλλωστε ένας άνθρωπος που είχε κουραστεί πολύ στη ζωή του. Κι όμως, ποτέ δεν το έβαζε κάτω. Πάντα πάλευε και είχε σταθερά ένα χαμόγελο και έναν καλό λόγο για όλους. Μέχρι που κάποια στιγμή όλα άλλαξαν.

Φαινόταν ξαφνικά πιο κουρασμένη, η όψη της δεν είχε πλέον αυτή τη ζωντάνια. Όσπου ένα φθινοπωρινό απόγευμα, μου αποκάλυψε την αλήθεια. “Παιδί μου, είμαι άρρωστη. Ο χρόνος που μου απομένει είναι πλέον λίγος. Δε θέλω να λυπηθείς, εγώ πάντα θα είμαι κάπου γύρω σου. Πάντα θα σε προστατεύω”.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως κάτι τέτοιο θα συνέβαινε. Και πού θα πήγαινε δηλαδή; Έτσι απλά θα έσβηνε; Και εγώ; Ποια αγκαλιά θα είχα πλέον να με σφιγγει και να με προστατεύει από κάθε δυσκολία και κάθε απογοήτευση;

Όμως η γιαγιάκα μου πάλεψε. Και περίμενε να περάσει πλάι μου για μια τελευταία φορά την ημέρα των γενεθλίων μου. Έκανε πέρα τον πόνο, σωματικό και ψυχικό, για να με χαρεί για μια τελευταία γιορτή. Και μια εβδομάδα μετά έφυγε, μπροστά στα μάτια μου, την είδα να αφήνει την τελευταία της πνοή ψελλίζοντας το όνομα του αγαπημένου της συζύγου, νεκρού προ πολλών ετών.

Η όψη της ζωής μου άλλαξε από εκείνη τη μέρα. Αισθανόμουν πως ξαφνικά η παιδικότητά μου χάθηκε και μαζί της πήρε στιγμές ανεμελιάς, ασφάλειας και ανιδιοτελούς αγάπης. Οι μήνες περνούσαν και εγώ απλά βυθιζόμουν ολοένα και περισσότερο. Ο όρεξη μου για ζωή, για γέλιο είχε χαθεί. Ήταν ένα κομμάτι μου που είχε ξεριζωθεί και η πληγή φαινόταν να μην επουλώνεται. Υπήρξαν άνθρωποι δίπλα μου, και βέβαια. Φίλοι, συγγενείς, που προσπαθούσαν να με βοηθήσουν, να με κάνουν να νιώσω καλύτερα. Κανείς ωστόσο δεν κατάφερε να το πετύχει.

Αλήθεια, τελικά πόσο άξιζε να νιώθεις τόση αγάπη για έναν άνθρωπο, από τη στιγμή που κάποια στιγμή θα τον έχανες; Αυτή η σκέψη τριβέλιζε στο μυαλό μου. Ξέρω, τώρα ξέρω. Σαφώς και άξιζε. Σαφώς και αξίζει! Είναι απλά αυτές οι στιγμές πόνου και πένθους, που σε κάνουν να αναρωτιέσαι για τα πάντα.

Μέχρι εκείνο το βράδυ που τα άλλαξε όλα. Την ονειρεύτηκα, σε ένα όνειρο τόσο αληθινό, τόσο ζωντανό, που απλά για μένα φάνηκε αληθινό. Βρέθηκα σπίτι της, σε ένα σπίτι πλέον άδειο από έπιπλα και ζωντανή πνοή. Και από το βάθος ακούστηκε το τρίξιμο ενός κρεβατιού. Έτρεξα προς τα μέσα και ξαφνικά την είδα, να είναι ξαπλωμένη, με ένα λευκό νυχτικό. Έκλαιγα, έκλαιγα με πόνο βαθύ και χαρά ταυτόχρονα που την έβλεπα και πάλι. “Γιαγιά μου! Πες μου, πες μου πώς είσαι; Θέλω απλά να ξέρω πως είσαι καλά”.

“Παιδί μου, είμαι καλά” μου απάντησε με ένα στωικό ύφος, “μόνο, σε παρακαλώ, άφησε με να φύγω”.

Και αυτό ήταν. Ένα όνειρο κατέληξε να αποτελέσει τη λύτρωσή μου. Θεώρησα πως αυτό ήταν το σημάδι, που μου έλεγε πως πρέπει να προχωρήσω. Και εγώ, και η ψυχή της αγαπημένης μου. Να ξεχάσω; Μα όχι, αυτό δε γίνεται. Οι ζωές μεταξύ λατρεμένων συνδέονται με αόρατα νήματα, τα οποία δεν μπορεί κανείς και τίποτα να τα κόψει.

Ένα τελευταίο στιγμιότυπο από εμάς τις δύο με κάνει να χαμογελώ ακόμα και τώρα: “Σ’ αγαπώ γιαγιά μου”, της είχα πει με τρυφερότητα λίγο πριν χαθεί. Και αυτό το σ’ αγαπώ θα μείνει για πάντα μέσα μου. Και ελπίζω και μέσα της...

ΜΠΑΡΟΥΤΑ ΜΑΙΡΗ

Μπορώ

Σε μια μικρή πόλη ζούσε μια κοπέλα που είχε πολλές βλέψεις και όνειρα για την ζωή της. Δούλευε σε ένα γραφείο, γραμματέας, για βιοποριστικούς λόγους: για να πετύχει τους στόχους της, διότι οι γονείς της δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να την βοηθήσουν (όσο κι αν το ήθελαν) να διαπρέψει σε αυτό που αγαπούσε. Το όνειρο της λοιπόν, ήταν όσο μπορεί από τα δικά της βιώματα, να γράψει ένα βιβλίο αυτοβελτίωσης για να βοηθήσει ανθρώπους που έχουν βρεθεί σε παρόμοιες καταστάσεις με αυτήν, να βλέπουν τη ζωή από την όμορφη πλευρά ακόμη κι αν αντιμετωπίζουν απόρριψη και δυσκολίες κι αν ακόμη κανείς δεν πιστεύει σε αυτούς. Το θέμα είναι κατά πόσο οι ίδιοι μπορούν να πιστέψουν στον εαυτό τους και να τα καταφέρουν. Εκείνη πιστεύει πως μπορούν, και θέλει να τους δείξει πως όσο προσπαθούμε δεν χάνουμε, μόνο κερδίζουμε.

Δεν είχε γνωριμίες στον χώρο των εκδόσεων για να τη βοηθήσουν να τυπωθεί το βιβλίο που με τόση αγάπη είχε γράψει, κι όμως δεν τα παράτησε γιατί το να έχεις όνειρα είναι πολύ όμορφο πράγμα. Έτσι πίστευε, και επίσης ότι σημασία έχει ότι προσπάθησες, όχι τόσο το αν θα τα καταφέρεις ή όχι. Όποιος προσπαθεί δεν χάνει μόνο κερδίζει. Πολλοί την απέρριπταν γιατί δεν ήταν κάτι σε αυτό τον χώρο, χωρίς καν να διαβάσουν το έργο της, κι όμως εκείνη δεν τα παρατούσε, γιατί το όνειρο της να βοηθήσει ήταν πιο μεγάλο από την απόρριψη που δεχόταν. Η πίστη της ότι θα τα καταφέρει ήταν η δύναμη της για να συνεχίσει, ήθελε να μοιράσει θετικότητα και αγάπη με το βιβλίο της κι αυτή ήταν η μεγαλύτερη της επιθυμία: να διαβάσουν το βιβλίο της και να νιώσουν πως μπορούν να πετύχουν, να μην απογοητεύονται αλλά να συνεχίζουν να προσπαθούν για το καλύτερο.

Πήγαινε κάθε μέρα στην δουλειά της κι έβλεπε τόσο κόσμο που δεν είναι ευχαριστημένος με την ζωή του, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, και σκεφτόταν πόσο θέλει να τους βοηθήσει με τον τρόπο σκέψης της και να τους δείξει πόσο όμορφη είναι η ζωή και πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε που έχουμε τα βασικά – αλλά και πώς να πετύχουμε το κάτι παραπάνω αν το θέλουμε για εμάς τους ίδιους, για να είμαστε χαρούμενοι, για να δούμε τον κόσμο όπως είναι, με τις δυσκολίες του αλλά και με τις χαρές του, να εστιάσουμε κυρίως όμως στο πως να αγαπάμε την προσπάθειά μας, το να προσπαθούμε είναι τόσο όμορφο και μας γεμίζει φως.

Έτσι λοιπόν συνέχισε να πηγαίνει σε εκδοτικούς και να μιλάει με εκδότες, δέχτηκε απορρίψεις, μέχρι που σκέφτηκε να τα παρατήσει αλλά αποφάσισε να κάνει μέχρι τέλους την προσπάθεια για να ξέρει τουλάχιστον ότι έβαλε τα δυνατά της. Θα ήταν χαρούμενη και με αυτό.

Ξεκινάει την επόμενη μέρα να πάει στο τελευταίο εκδοτικό που είχε στη λίστα της, σκεπτόμενη πως κι εκεί μπορεί να την απορρίψουν, αλλά ήταν χαρούμενη που η διαδικασία θα ολοκληρωνόταν. Πηγαίνει λοιπόν κι εκδότης της λέει πως του αρέσει η ιδέα της και δέχεται να διαβάσει το κείμενο της, κι εκείνη περίμενε με ανυπομονησία να δει τι θα της απαντήσει. Τον κοιτούσε με πολύ προσοχή για να δει της εκφράσεις του. Την κοιτάει και της λέει πως δέχεται να το εκδώσει κι εκείνη φεύγει ευτυχισμένη που δεν τα παράτησε και που τα κατάφερε.

Αυτό γράφει και στο βιβλίο της: να μην να παρατάμε, αξίζει να προσπαθούμε για μας, είτε τα καταφέρουμε είτε

όχι.

Z.E.

Ημέρα Γενεθλίων

Ξημέρωσε μια μελαγχολική μέρα, κάπως γλυκόπικρη. Γκριζα σύννεφα κάλυπταν τον ουρανό και η θάλασσα ανέδιδε έναν ήχο σιωπής. Αν και ο Μάρτης έφτανε στο τέλος του, η άνοιξη αργούσε ακόμα. Ήταν η ημέρα των γενέθλιων της. Στην αμμουδιά η Μαρία με βλέμμα κενό, ακίνητο, ζητούσε απαντήσεις για μια ζωή χαμένη.

Εδώ και λίγα χρόνια, όσο μεγάλωνε και ωριμάζε, καταλάβαινε τα λάθη που έκανε στον δρόμο της ζωής της. Ναι, έκανε έναν καλό γάμο με έναν άντρα που πραγματικά την αγαπούσε, τής πρόσφερε οικονομική άνεση, τής πήρε από πάνω της κάθε έννοια. Γέννησε και δυο υπέροχα παιδιά και το τέλειο κάδρο συμπληρώθηκε.

Ήταν όμως πολύ νέα ακόμη, μόλις εικοσιπέντε χρόνων και τώρα το καταλαβαίνει... και η ίδια ήταν ακόμα παιδί. Έτρεχε να ξεφύγει από μια μητέρα κέρβερο, καταπιεστική και απολυταρχική. Από μικρό παιδί θυμάται τον εαυτό της να είναι το καλό κορίτσι. Αυτό που λέει πάντα ναι, ικανοποιεί τις απαιτήσεις και τα απωθημένα μιας αυταρχικής και σκληρής μητέρας. Ζώντας σε κουτάκια και ρόλους που η άλλη είχε διαλέξει, πάντα με καλή πρόθεση, πάντα από αγάπη...

Όσπου η Μαρία έφυγε.

Ο Φίλιππος μπήκε στη ζωή της νωρίς, ήταν δεκαεννιά και αυτός μεγαλύτερος, επιτυχημένος, πιο ώριμος. Τη συνεπήρε, τής χάρισε μια ζωή που δεν είχε φανταστεί ως τότε. Ανέφελη, απροβλημάτιστη, γεμάτη υποσχέσεις. Η αγάπη θόλωσε τα πάντα, ο ενθουσιασμός και η νεότητα δημιούργησαν μια εξιδανικευμένη πραγματικότητα.

Η πρώτη υποχώρηση, η πρώτη εκχώρηση μέρους της ζωής της, έγινε νωρίς. Ήταν τελικά και η πιο σημαντική. Η Μαρία δέχτηκε μια πρόταση για την πρώτη της δουλειά. Χαρά και περηφάνια από τη μια, όμως κάτι μέσα της την έτρωγε, δεν την άφηνε να γευτεί την επιτυχία της στο έπακρο. Όταν είπε τα νέα στον Φίλιππο δεν άκουσε αυτό που περίμενε. Μήπως όμως κατά βάθος το περίμενε; Δεν ήταν λόγια υποστήριξης και περηφάνιας από τον σύντροφο που “διάλεξε” να βαδίσουν μαζί. Γιατί να δεχτεί; Εξάλλου δεν υπήρχε οικονομική ανάγκη να το κάνει. Όλα ήταν λυμένα για αυτήν. Ούτε ένα μπράβο!

Και αυτή υποχώρησε και συμβιβάστηκε, ανοίγοντας τον ασκό του Αιόλου για μια ζωή υποταγμένη. Δεν αμφισβήτησε ποτέ και τίποτα. Νόμιζε πως η αγάπη θα είναι αρκετή, ότι τα παιδιά που ήρθαν αργότερα θα γέμιζαν το κενό. Και έτσι πορεύτηκε...

Όσπου έφτασε αυτή η μέρα. Πενήντα χρόνια ζωής. Μιας ζωής παθητικής και ευνουχισμένης τελικά. Με έναν άνθρωπο δίπλα της που αληθινά δεν την ξέρει, δεν προσπάθησε ποτέ να τη μάθει. Δεν τη ρώτησε ποτέ πώς είναι, πώς νιώθει, γιατί ίσως δεν άντεχε την αλήθεια. Και το χειρότερο: συνειδητοποιεί έστω και αργά αυτό που δεν ήθελε να δει χρόνια τώρα. Δεν την εμπιστεύεται, η γνώμη του γι αυτήν είναι υποτιμητική, θίγει την αξιοπρέπεια της, την προσωπικότητα και τη στάση ζωής της. Τον νοιάζει πιο πολύ τι θα πουν οι άλλοι, τι γνώμη έχουν οι άλλοι.

Κοιτάς τη θάλασσα, το απέραντο που απλώνεται μπροστά σου και σκέφτεσαι πότε έχασες το δρόμο σου... Νιώθεις την ηρεμία και την ησυχία που σου προσφέρει. Πάντα ήταν ένα καταφύγιο για σένα. Έστω για λίγες στιγμές, για όσο

είσαι εκεί. Και αναρωτιέσαι πώς άφησες να κυλήσει η ζωή σου έτσι, σε ποιο σημείο της διαδρομής πήρες λάθος στροφή. Άραγε να είναι πια αργά; Έχεις τη δύναμη μέσα σου κάτι ν’ αλλάξεις;

ΓΚΕΚΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Σεπτέμβριος

Σεπτέμβριος 1999

Τα Dr Martens με έχουν χτυπήσει από πολύ νωρίς, οι πατούσες μου πρέπει να μοιάζουν σαν τον ελληνικό καφέ που πίνει κάθε πρωί ο πατέρας μου. “Μαρίκα! Με πολλές φουσκάλες”. .. Στο μεγάλο δικηγορικό γραφείο “Αρχοντάδης” υπάρχουν δύο ειδών εργαζόμενοι, αυτοί που “λύνουν” τις υποθέσεις με το μυαλό και οι άλλοι με τα ποδάρια... εκείνο το πρωί οι φάκελοι που έπρεπε να διεκπεραιώσω ήταν αμέτρητοι: κληρονομικά, αποζημιώσεις, στη πλειοψηφία όμως χωρισμοί, λες και εκείνο το φθινόπωρο έπεσε επιδημία διαζυγίων και βάλθηκαν να τα “σπάσουν” όλοι προτού ξεπλύνουν από πάνω τους το θαλασσινό αλάτι... Εγώ ο “μικρός” Γιωργάκης (δεκαοκτώ είμαι ρε! Κόψτε επιτέλους αυτό το “μικρέ”), το παιδί για όλες τις δουλειές, έπρεπε να αλωνίζω σβέλτα, σαν τον Pac-Man, όλους τους δρόμους της πρωτεύουσας. Στο παιχνίδι αυτός δεν έπρεπε να χάσει καμιά ζωή, εγώ δεν έπρεπε να χάσω ούτε ένα φάκελο . Οι κολλητοί-συμμαθητές έχουν περάσει σε κάποιο πανεπιστήμιο και τώρα λιάζουν τα κορμιά τους στις παραλίες των νοτίων προαστίων, κάνοντας σχέδια για τα επερχόμενα φοιτητικά πάρτι, τις καινούργιες γνωριμίες, τους καινούργιους έρωτες και τα λοιπά ενώ εγώ εδώ στο κέντρο της Αθήνας να κάνω μπάνιο στον ιδρώτα με λαβωμένες πατούσες και με το μοναδικό μήνυμα που έχω λάβει από γυναίκα τις τελευταίες εβδομάδες να είναι αυτό της μάνας μου που με ρωτάει αν θα φάω στο σπίτι.

“Γιωργάκη, μπορείς να πας στο σπίτι σου νωρίτερα σήμερα, δε θα σε χρειαστούμε άλλο”... μάλλον με λυπήθηκε ο υιός “Αρχοντάδης” καθώς με βρήκε να έχω πέσει με τα μούτρα στο ψύχτη σαν διψασμένο σκυλί .

Στη στάση του λεωφορείου κατά περίεργο τρόπο δεν υπήρχε ψυχή, στο παγκάκι καθόταν μόνο μια ηλικιωμένη κυρία που έμοιαζε με ιπλότη, φορούσε ένα μπορντό παλτό με κάτι σαν αγριόκοτα στη πλάτη, μουρμούριζε κάτι στα “γαλλικά” και τακτοποιούσε στη νάιλον σακούλα της κονσέρβες γατοτροφής. Οπλίστηκα με γατίσιο θράσος και την ρώτησα πριν πόση ώρα πέρασε το λεωφορείο 1 .

Όταν μου απάντησε με ιπποτική αγένεια, “μμμμ δεν ήξερε ο οδηγός να περιμένει εσένα τον ξεβράκωτο πρίγκιπα”, κατάλαβα ότι δε πρέπει να δώσω αυτή τη μάχη, έτσι έβαλα το ξίφος πίσω στη θήκη του και αποφάσισα να εφαρμόσω το σχέδιο 2: να πάρω την άλλη γραμμή στον από πάνω δρόμο. Βέβαια αυτό το σχέδιο έχει μεγάλη ταλαιπωρία, γιατί το λεωφορείο θα γυρίσει όλους τους δρόμους σαν περιοδεύων θίασος πριν καταλήξει στη στάση κοντά στο πατρικό μου. Το λεωφορείο ήταν μισοάδειο και έτσι διάλεξα να αράξω στο τελευταίο κάθισμα... Σφηνώνω τα ακουστικά του walkman μου στα αυτιά και με συνεπιβάτη τα τραγούδια του Τζερόνιμο Γκρούβι κλείνω τα μάτια... Ο οδηγός ανάβει τη μηχανή και φεύγει.. Μέχρι να φύγει η υπερένταση από μέσα μου δεν σκέφτομαι απολύτως τίποτα, όταν χαλάρωσα όμως άρχισα να κάνω όνειρα με τα ερωτικά τραγούδια του μουσικού παραγωγού. Φαντάζομαι ότι χορεύω στην ακρογιαλιά, ξημερώματα, με μια κοπέλα που γνώρισα στο Mercedes το ίδιο βράδυ. Το όμορφο μοντέλο, στη γιγαντοαφίσα – διαφήμιση οδοντόκρεμας – δείχνει να γουστάρει τη φάση και μου κλείνει το μάτι..

“Μικρέ, ξύπνα και δώσε μου το εισιτήριο σου”. Ένας ελεγκτής εισιτηρίων, έτοιμος να εκραγεί από το λίπος και τα νεύρα, με ξύπνησε βίαια πριν... “το πρώτο μας φιλί”.

Στην αρχή είπα να δώσω αυτή τη μάχη με τον αγριεμένο ελεγκτή, αλλά όταν είδα καλύτερα τη παλάμη του, που ήταν σαν κουπί, είπα να κάτσω στα αυγά μου. “Μισό λεπτό κύριε, έχω κάρτα απεριόριστων μέσα στη τσάντα μου... πού πήγε η ριμάδα η κάρτα;” Είχα αδειάσει όλη τη Ρολο, μέχρι και το χαμένο μου απολυτήριο Λυκείου βρήκα, μα η κάρτα είχε κάνει φτερά και άρχισε να με λούζει κρύος ιδρώτας. Τα βλέμματα των άλλων επιβατών έπεσαν πάνω μου σαν σε ταινία πρώτης προβολής: “ο Τζαμπατζής Πιτσιρικάς”.

“Μικρέ τελειώνε, γιατί θα σε κατεβάσω κάτω”. Για καλή μου τύχη μετά από λίγο η κάρτα βρέθηκε, ανάμεσα στη Βίκυ Κουλιανού και τη Βάνα Μπάρμπα, δηλαδή μεταξύ 77ης και 78ης σελίδας του Κλικ, γλυτώνοντας με από το ρεζιλίκι... Έτσι μετά από αυτή την “ευχάριστη” περιπέτεια το “όμορφο” ταξίδι συνεχίζεται.. Το σιδερένιο τέρας με ρόδες, αγκομαχάει στις ανηφόρες μα στις ευθείες πετάει... Μέτραγα από μέσα μου τις στάσεις πριν το τελικό προορισμό που θα σημάνει και το τέλος της σημερινής μου ταλαιπωρίας: έξι.. πέντε... Τέσσερις στάσεις πριν τη λύτρωση, το λαμπάκι στη τελευταία πόρτα ανάβει και μέσα στο μυαλό μου φωτίζεται το λαμπάκι της τέλειας ιδέας: “Ρε συ γιατί δε κατεβαίνω εδώ να πάω στη ξαδέλφη μου να της κάνω έκπληξη, έχω να τη δω από το γάμο του μεγάλου μου αδελφού”. Η πόρτα κάνει να κλείσει αλλά εγώ σαν αίλουρος πετάγομαι στο δρόμο...

Η άχαρη πολυκατοικία, δεκαετίας του 70, στέκεται μόνη της στο τέλος του δρόμου σαν το ψηλό παιδάκι που δεν το παίζουν οι φίλοι του. Μετά τα απαραίτητα “ιι” της θείας Καλλιόπης – “ιι ο Γιωργάκης!”, “ιι τι παπούτσια είναι αυτά ανάθεμα σε”, “ιι πώς έχεις αδυνατίσει έτσι, σαν τον Ονούφριο είσαι”, τα κομπλιμέντα της θείας δεν είχαν σταματημό – τής είπα:

“Θεία σε αγαπώ το ξέρεις άλλα έχουμε να πούμε ένα σωρό πράγματα με την Ελπίδα...”

“Άντε ρε σκασμένα σας αφήνω, τραβάτε στο δωμάτιο”. Ένα ξεγυρισμένο τσίμπημα προσγειώθηκε στο μάγουλο μου.

Η Ελπίδα δεν πίστευε στη ξαφνική αυτή έκπληξη και έκανε σαν τρελή από τη χαρά της. Σαν παιδάκια έχουμε ζήσει απίστευτες στιγμές, κάθε σαββατοκύριακο ήμασταν παρεούλα, αξέχαστα χρόνια...το κλασικό κοριτσιίστικο εφηβικό δωμάτιο, για την κατά ένα χρόνο μικρότερη Ελπίδα, είχε όλο τον προβλεπόμενο εξοπλισμό: αφίσες Σάκη Ρουβά, Back Street Boys, Bon Jovi, καλλυντικά από το Hondos Center, ένα Όσκαρ από τη Ρεζέρβα “βραβείο καλύτερης φίλης”, μια ξεμαλλιασμένη Barbie πεταμένη σε ένα ράφι να “αράζει” με τη πλάτη σε ένα μπουκάλι B.U. και άλλα.

“Λοιπόν, ξαδέλφη άσε τα νέα μου, γιατί πραγματικά δεν έχω τίποτα να σου πω και λέγε: έχεις καμία φίλη να μας γνωρίσεις;”

Η Ελπίδα ενώ πήγε στην αρχή να σκάσει στα γέλια και να αρχίσει το δούλεμα, διέκρινε την απελπισία στα μάτια μου και απάντησε χωρίς δεύτερη κουβέντα.

“Έχω μια φίλη, την Μ. που πάμε μαζί στο φροντιστήριο στο κέντρο της Αθήνας και η αλήθεια είναι ότι τώρα που σας κάνω εικόνα μαζί ταιριάζετε απόλυτα... είναι και αυτή ψηλή με γαλανά μάτια, απίστευτη χαβαλετζού, ψυχούλα και τρελοδιδυμμένα σαν εσένα”.

Αφού μου έδειξε και μια κοινή τους φωτογραφία από κάτι απόκριες (ήταν ντυμένες αστυνομικές) έχω πλέον και εικόνα ότι πρόκειται για μια κουκλάρα. Το στρουμπουλό αγγελάκι με το τόξο άρχισε να ακονίζει τα βέλη του...

“Πάρε τώρα τηλέφωνο, το γοργόν και χάριν έχει”.

Σηκώνω το κόκκινο ακουστικό σε σχήμα χειλιών και το κολλάω στη μούρη της ξαδέρφης.

“Κάτσε ρε βιαστικέ, να βρω το τηλέφωνο, δε θυμάμαι σε πιο τετράδιο το έχω”. Αφού ξεφύλλισε όλες τις θετικές και θεωρητικές επιστήμες, το χρυσό νούμερο βρέθηκε.

“Παρακάλα κακομοίρη μόνο μου να μη το σηκώσει ο πατέρας της”.

Το τηλέφωνό το σήκωσε με το πρώτο ντριν η Μ., σημάδι ότι όλα θα πάνε καλά, το στρουμπουλό αγγελάκι παίρνει θέση μάχης και βγάζει ένα βέλος από τη θήκη για κάθε ενδεχόμενο.

“Δε θα το πιστέψεις: έχω δίπλα μου ένα κούκλο ξάδελφο, τρελοκομείο σαν εσένα και θέλει να σου μιλήσει”. Χωρίς να περιμένω την απάντηση της Μ. αρπάζω το πλαστικό κόκκινο χείλος και αρχίζω την κατά μέτωπο επίθεση, βάζοντας όλα τα όπλα της γοητείας μου σε λειτουργία... Μέσα σε μια ώρα αποδείχτηκε ότι η ξαδέλφη είναι μεγάλη προξενήτρα. Κάθε γέλιο της Μ. στα αστεία μου, κάθε της ανάσα στο ακουστικό έκανε τη καρδιά μου να χτυπάει σε ρυθμούς Rave... Σε νομίζω να θυμάμαι τη καρδιά μου να παίζει ξανά ένα τέτοιο Ρυθμό. Ίσως πριν πολλά χρόνια όταν φίλησα, πάνω σε ένα” Careless whisper” μια γειτόνισσα, την Ιωάννα στην έκτη δημοτικού.

Η ξαδέλφη είτε από διακριτικότητα είτε επειδή δεν άντεχε να βλέπει τόσα σάλια, ή επειδή την έκοψε η λόρδα, πήγε να φάει κάτι στην κουζίνα και μας άφησε μόνους. Ο μεγάλος δείκτης του ρολογιού έχει κάνει δύο ολόκληρους κύκλους, ο στρουμπουλός άγγελος έχει ξεμείνει από βέλη και τώρα κάθεται σε ένα ροζ σύννεφο και απολαμβάνει το επίτευγμα του... Τα κοινά μας σχέδια έχουν πάει πολύ μακριά...

Μιλάμε για ζεστές σοκολάτες σε χουχουλιάρικες καφετέριες, βόλτες χέρι χέρι, για δώρα Χριστουγέννων και Άγιου Βαλεντίνου... Ο Σάκης Ρουβάς στην αφίσα δε μπορεί να αντισταθεί, σταματάει το κούνημα, κάθεται σε μια καρέκλα και εμπνέεται από αυτόν τον κεραυνοβόλο έρωτα: “Σε έχω ερωτευτεί”. Οι δείκτες του ρολογιού κάνουνε ακόμα δύο γυροβολιές..η θεία ευτυχώς δεν έχει πάρει χαμπάρι πόσες μονάδες την έχω χρεώσει γιατί αλλιώς θα με στόλιζε για τα καλά. Οι πιο ωραίες τέσσερις ώρες της ζωής μου... ανάσες, γλυκά γελάκια, όμορφα λόγια, χτυποκάρδια, υποσχέσεις, σχέδια... μα πάνω απ’ όλα έρωτας, έρωτας από αυτούς τους πρώτους τους άγουρους, τους κεραυνοβόλους, που τα απλά πράγματα σου φαίνονται τεράστια και τα τεράστια πρόβλημα των μεγάλων σου φαίνονται μικρά... Δυστυχώς αυτός ο τηλεφωνικός μαραθώνιος έπρεπε να λάβει τέλος, καθώς μια αντρική φωνή ακούστηκε από το βάθος του τηλεφώνου της Μ.

-”Ηρθα, πού είσαι;” Ο πατέρας της ‘μελλοντικής κοπέλας μου γύρισε, έτσι τα πράγματα σοβάρειψαν απότομα.

Η Μ. με απόλυτη συγκέντρωση και ταχύτητα οργάνωσε το τέλειο σχέδιο.

“Λοιπόν άκου! Εγώ αύριο έχω φροντιστήριο στις τρεις το μεσημέρι στην Αθήνα με την Ελπίδα, αλλά δε θα πάω, θα βρω ένα ψέμα και θα κάτσω στο σπίτι, πάρε με τηλέφωνο, οι δικοί μου θα λείπουν μέχρι αργά το βράδυ”...

“Τέλεια! αύριο έχω και εγώ ρεπό, θα σε πάρω τρεις νταν... άντε να δω τί θα κάνω τόσες ώρες χωρίς εσένα και τη φωνούλα σου... πριν κλείσουμε θέλω να σου πω δυο λέξεις, δε θα στις πω τώρα γιατί είναι πολύ νωρίς αλλά θα στις χρωστάω...”

Το άσπρο μου Tesla δεν είναι στα δυνατά του σήμερα, μάλλον επειδή έχω καιρό να το ταΐσω με “φρέσκο” ρεύμα...

Αυτές τις μέρες είναι το πάρτι-υπερπαραγωγή γενεθλίων των παιδιών και ούτε έχω προλάβει να φάω κάτι σαν άνθρωπος. Δεν είναι όμως μόνο το πάρτι. Γραφείο, προθεσμίες, ταξίδια στο εξωτερικό, χιλιάδες πράγματα περνάνε από τα χέρια μου και τρέχω σα τρελός... Το τελευταίο που θα ήθελα να δω τώρα μπροστά μου είναι μια ντελαπαρισμένη νταλικά και μια ατελείωτη ουρά από αυτοκίνητα”. “Εναλλακτική διαδρομή για οικία”, φώναξα δυνατά στο GPS, μήπως και ο θεός της τεχνολογίας με σώσει..

Και εδώ είναι που η διάθεση μου αλλάζει γιατί ο θεός της τεχνολογίας συνεργάστηκε με το θεό του έρωτα και τελικά η εναλλακτική διαδρομή που μου έδωσε, με οδήγησε, μετά από πάρα πολλά χρόνια, μπροστά από τη πολυκατοικία της ξαδέρφης μου. Εκεί που τώρα δεν υπάρχει η άχαρη πολυκατοικία αλλά ένα συγκρότημα υπερπολυτελών κατοικιών, εκεί που πλέον δεν υπάρχει η ξαδέλφη να μου ανοίξει τη πόρτα, μιας και ζει μόνιμα στο εξωτερικό. Δυστυχώς δεν υπάρχουν ούτε τα γλυκά “ιι “ της θείας Καλλιόπης, αφού έχασε τη μάχη με το καρκίνο πριν από λίγα χρόνια. Το μόνο που υπάρχει πλέον για εμένα σε αυτό το σημείο είναι: πικρές αναμνήσεις, χιλιάδες “γιατί” και άλλα τόσα αναπάντητα ερωτήματα ντυμένα με τόνους από δάκρυα. “Γιατί” βουτηγμένα στη θλίψη και στα σκοτάδια για πολλά χρόνια της ζωής μου...

Βγάζω από το πορτοφόλι μου εκείνη τη φωτογραφία από τις απόκριες που είσαι σαν άγγελος, τη κρατώ σφιχτά στα χέρια μου..

Άραγε τί θα είχε συμβεί τότε εάν δεν είχα φύγει νωρίτερα από τη δουλειά, αν είχα προλάβει το λεωφορείο 1, πώς θα άλλαζε η μοίρα εάν με κατέβαζε ο ελεγκτής από το λεωφορείο, εάν δεν είχα την ιδέα να κάνω έκκληση στη ξαδέλφη μου;

Πού θα ήσουν Εσύ τώρα αν εκείνο το μεσημέρι στις 9 Σεπτεμβρίου του 1999 είχες πάει τελικά στο φροντιστήριο και δε χανόσουν για πάντα κάτω από τα χαλάσματα του μεγάλου σεισμού;

Υ.Γ., σου χρωστάω δυο λέξεις:

Σ’ ΑΓΑΠΩ..!

ΚΑΠΕΤΑΝΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Το όνειρο

Ο Διονύσης κοιμόταν στο κρεβάτι του. Έβλεπε ένα όνειρο. Έβλεπε ότι βρισκόταν σε μια παραλία, κάπου στην Ελλάδα, χωρίς να είναι σίγουρος σε ποιο μέρος. Στην παραλία ήταν μαζί με μια παρέα 6-7 ατόμων, αγόρια και κορίτσια. Ήταν χαρούμενος γιατί μετά από καιρό που δεν είχε σχέση τα κατάφερε, και εκείνη τη στιγμή ήταν στην αγκαλιά της κοπέλας του μπροστά στη θάλασσα. Ήταν μια ωραία παρέα, λέγανε αστεία, βέβαια αυτόν δεν το ένοιαζε και πολύ. Ένιωθε απλά χαρούμενος στην αγκαλιά της, που τα κορμιά τους ήταν ενωμένα και απλά κοιτούσε τα κύματα να σκάνε στην ακτή. Βαθιά μέσα του, όμως, τού έβγαινε ένα συναίσθημα ανολοκλήρωτης ικανοποίησης. Δεν ήξερε γιατί το ένιωθε, του φαινόταν περίεργο αλλά και γνώριμο διότι το είχε νιώσει και άλλες φορές στο παρελθόν σε αντίστοιχη κατάσταση.

Πάντα του άρεσε ο έρωτας και προσπαθούσε να φτιάξει σχέσεις με κοπέλες. Η διαδικασία μέχρι να τα φτιάξει τού φαινόταν πολύ ενδιαφέρουσα, αλλά όταν τελικά πετύχαινε το στόχο του και βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο, όπου ήταν πια μαζί, ξαφνικά του έβγαινε αυτό το συναίσθημα. Το ίδιο και στο σεξ, το αντιμετώπιζε σαν δουλειά που είχε να κάνει αφού έπρεπε να δικαιολογήσει την ύπαρξη μιας ερωτικής σχέσης. Μάλιστα ένιωθε και λίγο άσχημα για την εκάστοτε κοπέλα γιατί σκεφτόταν ότι της έλεγε ψέματα. Οπότε έμεινε εκεί να κοιτάει τα κύματα μαζί της και με τους άλλους, μέχρι να τελειώσει η έξοδος στην παραλία και να γυρίσει στο σπίτι του. Τουλάχιστον στο σπίτι του, όταν ήταν μόνος του δεν ένιωθε ότι έλεγε σε κανέναν ψέματα και απολάμβανε τον χρόνο εκεί μακριά από το άγχος της συνύπαρξης.

Εύπνησε το πρωί, το προηγούμενο βράδυ είχε βγει με κάτι φίλους από την ερασιτεχνική ομάδα μπάσκετ που συμμετείχε. Είχε περάσει πολύ ωραία, είχε γελάσει, είχαν πει ιστορίες από το πρωτάθλημα της χρονιάς που πέρασε. Πλέον είχε σταματήσει να προσπαθεί να φλερτάρει και ήθελε να το αφήσει να βγει φυσικά από μέσα του, όποιο συναίσθημα υπήρχε. Είχε βρει μια ελευθερία σε αυτό, δεν είχε αναγκάσει τον εαυτό του να προσπαθήσει. Μάλιστα σκεφτόταν μήπως τελικά του αρέσει να μην έχει ερωτικές σχέσεις, να είναι μόνος του, με την ησυχία του, να βγαίνει, να πίνει, να περνάει ωραία, να λέει αστεία, να γελάει δυνατά και όπου βγει. Δεν έχει σημασία το πού θα φτάσει αρκεί να μην μπλοκάρει τον εαυτό του από το να νιώθει χαλαρός.

Ο Διονύσης δούλευε σε μια εταιρεία ως προγραμματιστής. Ζούσε στην Θεσσαλονίκη, είχε τελειώσει τις σπουδές του πριν δύο χρόνια και πλέον δούλευε και είχε δικό του σπίτι. Τον τελευταίο χρόνο ένιωθε πολλές μοναξιές. Τα συναισθήματα του πήγαιναν μια πάνω και μια κάτω. Προσπαθούσε καιρό να μπορέσει να τα αναγνωρίσει. Είχε φίλους, έβγαινε συχνά, πήγαινε και ταξίδια. Ξεκίνησε να πηγαίνει και σε ψυχολόγο, με τον οποίο σιγά σιγά κατάφεραν να αρχίσουν να αναλύουν την ψυχοσύνθεσή του, να καταλαβαίνουν τα συναισθήματα του. Ήξερε ότι κάποια πράγματα ήθελε να τα κάνει διαφορετικά πλέον. Δυσκολευόταν να ανοίγεται, αλλά όταν το έκανε ένιωθε πολύ ωραία και κάποιοι κόμποι μέσα στο σώμα του ξελύνονταν και ένιωθε πιο χαλαρός, πιο άδειος, έτοιμος να γεμίσει με καινούργια πράγματα και συναισθήματα. Σίγουρα δεν είχαν βρει την λύση του μυστηρίου αλλά πλέον έβρισκε τον εαυτό του σε μια σταθερή

ψυχολογική κατάσταση όπου τουλάχιστον σηκώνονταν κάθε πρωί με ψυχραιμία για να αντιμετωπίσει την ημέρα που ερχότανε.

ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Συνέχισε

Λένε ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής. Αν είναι έτσι, τότε αυτός ο καθρέφτης έχει θολώσει εδώ και λίγο καιρό. Αρκεί μόνο μια βόλτα έξω ώστε να το καταλάβει κανείς. Λείπει αυτή η σπίθα από την ματιά των ανθρώπων. Σκυθρωποί, με κατεβασμένα κεφάλια περπατούν άσκοπα, δίχως σκέψεις, δίχως συναισθήματα, χωρίς να ζουν το τώρα. Δεν είναι όμως μόνο αυτοί υπαίτιοι για την φλόγα που σιγά σιγά χάνεται. Η πραγματικότητα τους έχει απορροφήσει και τους τραβάει σταδιακά αλλά σταθερά προς το σκοτάδι.

Η εποχή αυτή έχει ίσο, ίσως και μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για αυτήν τους την πτώση. Βία, πόλεμοι, ακρίβεια και ανησυχίες για το αύριο. Αυτή είναι η πραγματικότητα του τώρα. Και προβάλλεται από όλα τα σύγχρονα μέσα, σαν να το κάνουν επίτηδες, στραγγίζοντας κάθε σταγόνα ευτυχίας. Μέσα λοιπόν σε αυτούς τους καιρούς της αβεβαιότητας, οι άνθρωποι έρχονται συχνά αντιμέτωποι ακόμα και με τον ίδιο τους τον εαυτό. Όλοι κρύβουν μέσα τους ένα “τέρας” που κάποιες φορές παίρνει τα ηνία του χαρακτήρα. Αυτό το τέρας έχει την μορφή των συναισθημάτων που δυστυχώς κυριαρχούν σε αυτά τα χρόνια, όπως ο θυμός, ο φόβος, το άγχος και η απογοήτευση που είναι αρκετά ισχυρά ώστε να πάρουν τον έλεγχο.

Καθημερινά πασχίζουν να κωπηλατήσουν στην θάλασσα του έξω κόσμου. Του σκληρού, “πραγματικού” κόσμου όπως συχνά λένε οι γηραιότεροι στις επόμενες γενιές όταν φτάνουν σε μια ηλικία που υποτίθεται ότι είναι ενήλικοι. Η αναζήτηση της εργασίας που γεμίζει τον καθένα στην ψυχή του, έχει και αυτή εμπόδια μπροστά της. Αρχικό και σημαντικότερο το ότι κανείς, ή σχεδόν κανείς δεν γνωρίζει τι θέλει να κάνει στην ζωή του και το ψάχνει για πολύ καιρό. Όσο το ψάχνει, έρχονται σαν ντόμινο από πάνω και τα υπόλοιπα εμπόδια όπως οι ανεπαρκείς μισθοί, η ανεργία και τα ακατάλληλα εργασιακά περιβάλλοντα. Αποτέλεσμα αυτών, οι άνθρωποι να καταφεύγουν σε προσωρινές λύσεις που σταδιακά οδηγούν στον συμβιβασμό και τον λήθαργο της ψυχής. Παύουν να ονειρεύονται ή μάλλον βάζουν τα όνειρα τους σε αναμονή και τα κοιτούν από έξω ως τρίτο πρόσωπο ελπίζοντας πως κάποια μέρα μπορεί να καταφέρουν να τα πραγματοποιήσουν.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, προσπαθεί μέσα από χαραμάδες να κάνει την εμφάνιση του ο έρωτας. Ο έρωτας του σήμερα δίχως ουσία, δίχως προσωπική επαφή, δίχως αγάπη. Απόρροια της εποχής και αυτό, να θαμπώνονται από την εικόνα των social media χωρίς να νοιάζονται για το ποιος πραγματικά είναι ο άνθρωπος που βρίσκεται απέναντί τους. Πέρα από αυτό το χάος όμως, υπάρχει μια αχτίδα που μπορεί να είναι η πυξίδα που δείχνει τον δρόμο σε αυτά τα αχαρτογράφητα νερά, προς ένα καλύτερο αύριο. Όλοι μέσα τους εκτός από εκείνο το “τέρας” έχουν και εκείνο το γαλήνιο μέρος. Ένα μέρος όπου ο ουρανός είναι καθαρός και τα πάντα καθρεφτίζονται στο νερό που έχει πάρει τον ρόλο του εδάφους. Εκεί, επικρατεί η χαρά, το γέλιο, και η αλληλεγγύη. Έστω και σε μικρές δόσεις. Από απλές πράξεις βοήθειας προς τον συνάνθρωπο, έως μια αγκαλιά, ένα ευχαριστώ ή ένα σ' αγαπώ, μπορεί να φωτιστεί το μέλλον.

Αυτά τα φαινομενικά ασήμαντα πράγματα μπορούν να κάνουν την διαφορά. Υπάρχει μια λογική εξήγηση κρυμμένη πίσω από αυτά, και βρίσκεται στο DNA των ανθρώπων. Είναι η πίστη που τους ωθεί στο να συνεχίζουν κόντρα

σε όλες τις αντίξοες συνθήκες, κόντρα σε όλα τα εμπόδια που συναντούν στη ζωή τους. Για αυτό και πιστεύουν στα παραμύθια, σε αυτή την πεποίθηση ότι το κακό όνειρο θα τελειώσει και στο τέλος θα επικρατήσει το καλό. Είναι αυτή η αόρατη δύναμη που τους κάνει να μην τα παρατούν, είναι η ΕΛΠΙΔΑ που φλέγεται βαθιά μέσα στην καρδιά τους.

ΠΑΠΑΝΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ

Ένα Αναπάντεχο Συμβάν

Υπάρχουν μέρες που μοιάζει πως καμία πληγή μου από το παρελθόν δεν έχει επούλωθεί.

Σαν να είμαι καλά και ξαφνικά κάτι να πυροδοτεί μια ανεξέλεγκτη σύγκρουση με οτιδήποτε παλεύω να θεραπεύσω μέσα μου... Και χάνω... Σαν να με χτυπάει νταλικά... Ούτε που καταλαβαίνω για πότε πέφτω με τόση δύναμη κάτω, κομματιάζομαι και δεν ξέρω πού βρίσκομαι .

Όπως εκείνο το απόγευμα του Οκτωβρίου πριν από αρκετά χρόνια, λίγο πριν το γλυκό σούρουπο.

Ίσα-ίσα που έλεγες ότι και το φθινόπωρο τελικά είναι μια χαρά. Ξεκουράζει το σώμα σου από την ανελέητη καλοκαιρινή ζέση και το προετοιμάζει για τον κάθε φορά άγνωστο χειμώνα που πλησιάζει.

Περπατώντας όπως πάντα στη μικρή τελική ευθεία για το σπίτι, αδημονούσα να τον συναντήσω, μην πιστεύοντας πόσο όμορφο είναι απλά να έχεις ένα φαγητό και την παρέα του. Να συναντηθείτε μετά από την κούραση της ημέρας και να κουρνιαστείτε μαζί στον καναπέ, χωρίς κανένας να διακόπτει αυτή την ευτυχία της φρέσκιας κοινής φωλιάς. Τον τελευταίο καιρό η καθημερινότητα ήταν όλο και λιγότερο αγχωτική, γιατί η ψυχή μου ήταν γαληνεμένη από τη φρέσκια ευτυχία που ένιωθα!

Είπα δυο κουβέντες με τον Βασίλη από τον κάτω όροφο στο ασανσέρ, μπήκα στο σπίτι και έπλυνα γρήγορα-γρήγορα τα χέρια μου, για να ετοιμάσω ένα γρήγορο φαγητό. Μουσική, δροσιά με τα πεύκα απ' έξω να σιγοχορεύουν, τα τελευταία τζιτζίκια να τραγουδούν κουρασμένα πια και σε λίγο ακούστηκε και το κλειδί να γυρνά στην πόρτα. Και αυτός ήταν σίγουρα κουρασμένος, αλλά με περίμενε ένα γλυκό φιλί, η αγκαλιά που με κάνει να ξεχνάω και τον εαυτό μου, τυλιγμένη με αυτή τη μυρωδιά από το πρωινό άρωμα και την σκόνη της πόλης που κάθεται πάνω σου κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Αυτές οι όμορφες κοινές στιγμές που δεν έχουν τίποτα φοβερό, τίποτα συγκλονιστικό, αλλά θες να τις ζεις καθημερινά, να χτίζεις το “μαζί” και το “εδώ”!

Κατά τις έντεκα ήταν τόση η κούραση που μετά βίας τα μάτια μου έμεναν ανοιχτά και ας ήθελα να ζήσω και αυτή τη μέρα λίγο παραπάνω.

Σύρθηκα ως το δωμάτιο μελέτης, για να δω ξανά στο λάπτοπ μου ένα αρχείο για την αυριανή ημέρα, όσο εκείνος ακουγόταν στο ντουζ..

Μέσα στο σκοτάδι ένα γαλάζιο φως έλαμψε και τράβηξε την προσοχή μου στο γραφείο, δίπλα στα κλειδιά του. Καλά, λειτουργεί ακόμα αυτή η μπακατέλα; Ασυναίσθητα πήρα στα χέρια μου το παλιό του κινητό και είδα την οθόνη. Ένα μήνυμα περίμενε να το διαβάσουν, ένα μήνυμα που πρέπει να ήταν σίγουρα λάθος: “ Αύριο στις 5 - μην το ξεχάσεις! Δε μπορώ να περιμένω άλλο”. Το νερό έτρεχε ακόμα στο ντους και για εμένα έγινε ένα με την απορία, τους παλμούς της καρδιάς μου και την αγωνία μου να ξέρω ότι είμαι στην ίδια κατάσταση ευτυχίας με το προηγούμενο δευτερόλεπτο. Να σιγουρευτώ ότι η αλήθεια μου δεν άλλαξε.

Και ένα ρίγος απόγνωσης ξαφνικά με κατέκλυσε και με κρατούσε ακίνητη, στη σκέψη ότι μπορεί εκείνη τη στιγμή να πέρασα τη γραμμή που χώριζε τη γνωστή μου ευδαιμονία από τη σαρωτική δυστυχία και αβεβαιότητα. Δε μπορώ να την περιγράψω καλά και ας κράτησε μέσα μου για πάντα – δεν ήθελα να προχωρήσει ο χρόνος ούτε ένα δευτερόλεπτο από τα κεκτημένα μου!

Ήθελα να πάω πίσω και δε μπορούσα. Μηχανικά άφησα το τηλέφωνο στη θέση του χωρίς να πω τίποτα, προσπάθησα πολύ να κρατηθώ ψύχραιμη και πήγα να ξαπλώσω. Κάποιο λογικό κύτταρο της ύπαρξής μου, ενεργοποίησε αυτή την ψυχραιμία μου, ξαπλώσαμε, αγκαλιαστήκαμε όπως πάντα και με φόντο την κούραση ήρθε η ώρα που ο ύπνος έφερε την ησυχία στο σπίτι. Υπήρχε και η ελπίδα να κάνω λάθος, στην τελική. Έστω και αν δεν έδινα και πολλές πιθανότητες.

Πρέπει να έμεινα ακίνητη για ώρες, προσπαθώντας να ανασάνω, να μην ακουστώ όσο τα μάτια μου έμεναν γουρλωμένα από φόβο και χωρίς να ξέρω πραγματικά αν θα σταματούσε η ανάσα μου από το καρδιοχτύπι, σα να είχα τρέξει ατελείωτα χιλιόμετρα για να ξεφύγω από κάτι. Αποφάσισα να σηκωθώ, με την εμμονή να δω μέσα από μια οθόνη τι μπορεί να σήμαινε για τη ζωή μου εκείνο τα γαλάζιο φως που άναψε απρόσκλητα και εχθρικά. Να το ξαναδιαβάσω, να καταλάβω. Έβγαλα χωρίς άχνα το κινητό του από το φορτιστή στο κομοδίνο του και με τα πιο αργά βήματα που έχω κάνει ποτέ στη ζωή μου πήρα και το παλιό καταραμένο κινητό και έκατσα στο παγωμένο και σκοτεινό καναπέ να δω τι και πώς. Έτσι και αλλιώς το παλιό κινητό δεν είχε κωδικό για να το ανοίξεις – ποιος ξέρει ποιος κακός μου ή καλός άγγελος έβαλε το χέρι του, ώστε να το ξεχάσει σε ένα τόσο εμφανές σημείο.

Ανοίξα αρχικά το νέο κινητό, αλλά τίποτα δε βρήκα. Ήταν όλα όμορφα και τακτοποιημένα- πιστοποιούσαν 100% μπαταρία και 100% εμπιστοσύνη! Δίστασα να πάρω το παλιό, αλλά δεν έπρεπε να καθυστερήσω, δε γινόταν αλλιώς.

Ανοιγμα οθόνης, μετάβαση στα μηνύματα, εισερχόμενα και μέσα 200 μηνύματα σε σκόρπιες ημερομηνίες... Τα τελευταία από τον ίδιο αριθμό χωρίς αποθηκευμένα στοιχεία.

Ο αντίχειρας δεν πήγαινε... Είσαι σίγουρη ότι θες να πατήσεις το κουμπί;

Βρέθηκαν να περνούν κινηματογραφικά μπροστά από τα μάτια μου όμορφα μηνύματα, με αγωνία, πόθο και προσμονή. “Δε μπορώ να ξεχάσω ό,τι έγινε χθες”, “Έχεις αρχίσει να μου είσαι απαραίτητος”, “ Γιατί δεν απαντάς Αχιλλέα;” ...

“Θέλω να σε νιώθω συνέχεια στην αγκαλιά μου”.

Να τα ξαναδιαβάσω, να τα ξαναδιαβάσω! Τον δικό μου απαραίτητο; Τη δική μου αγκαλιά ευτυχίας λέει; Είναι δυνατόν;

Όλα έμοιαζαν καλά, υπέροχα, εντάξει.

Γιατί να μη μου το πει, αν κάτι ήθελε να αλλάξει; Τόσα χρόνια, τόσες κοινές εικόνες και τόσο αναντικατάστατες.

Θεέ μου, σβήστα όλα αυτά και γύρνα με στο χθες. Δε θέλω, δε μπορώ να το κάνω αυτό. Δε μπορώ να το ζήσω. Τα έχω ανάγκη, το καταλαβαίνεις; Έχω παλέψει για αυτά, έχω περάσει χρόνια προσμονής, για να έρθει τούτο το σημείο. Με καταλαβαίνεις; Περίμενα τόσα χρόνια να τα ζήσω με ηρεμία και τώρα μου λες ότι δεν είναι αλήθεια; Γιατί αν αυτό που βλέπω απόψε, υπάρχει, δεν πρόκειται ποτέ να μείνω ούτε στο σκοτάδι, ούτε στο ψέμα. Θα γκρεμιστούν όλα μέσα μου μεμιάς.

“Έυπνα λίγο να σου δείξω κάτι στο σαλόνι” . “Είναι νύχτα, τι έγινε Μαρίνα;”. “Δε γίνεται αύριο! Πρέπει να έρθεις τώρα!”

Εκεί, στον τώρα παγωμένο και άχαρο καναπέ περάσαμε αυτή τη νύχτα που τίποτα δεν προμήνυε δώδεκα ώρες πριν πως θα ερχόταν.

Εκεί περάσαμε από το στάδιο του “ Είσαι τρελή; Τι λες!”, στο “Δε σημαίνει τίποτα!”, στο “Θέλω να ζήσω μαζί σου, όπως και αν έχει” και χίλια παρακάλια, χωρίς καμία ουσιαστική εξήγηση, αλλά ευτυχώς και με τη δική μου σταθερή απόφαση ότι δε θα ζήσω έτσι, έστω και αν τώρα εγώ πρέπει να αρχίσω από το μηδέν. Βαθιά μέσα μας έχουμε όλοι τις “κόκκινες γραμμές” μας, έτσι δεν είναι;

Και έτσι ξημερωθήκαμε σε μια νέα πραγματικότητα, που δε μπόρεσε να μην την παραδεχθεί, στην αυγή της ασχήμιας της δυστυχίας μου, της απόλυτης ματαίωσης για πρώτη φορά στη ζωή μου τόσο σαρωτικά. Και ήταν σαν να ήρθε το φως της ημέρας για να υπενθυμίσει ότι ακόμα και αν σταματά ο δικός μου κόσμος να υπάρχει, να κατακρημνίζεται από το πιο ψηλό σημείο στο πιο επικίνδυνο βάραθρο, με τις πιο μυτερές προεξοχές που σου ξεσκίζουν τις σάρκες όσο πέφτεις, τόσο ο κόσμος ο κανονικός και ο χρόνος ο συμβατικός θα συνεχίζει χωρίς καμιά διαφοροποίηση, χωρίς κανένα οίκτο για εσένα, να κάνει τους ανθρώπους να ξυπνούν, να ετοιμάζουν τα παιδιά τους για το σχολείο, να μαγειρεύουν και να είναι τόσο αδιάστακτα αδιάφοροι στο δικό μου πόνο, που με κάνει να στέκομαι ακίνητη στη συντριβή της ευτυχίας μου.

Μέχρι και εγώ να ετοιμαστώ με τα καθαρά μου ρούχα και να βγω στη νέα μου μοναξιά...

ΠΕΡΤΣΙΟΥΝΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ

Η Κούκλα της Νύχτας

Το φως του φεγγαριού έμπαινε αχνά από το παράθυρο και σχημάτιζε παράξενες σκιές στους τοίχους του δωματίου μου. Ήταν μια νύχτα ήσυχη, σχεδόν αποπνικτική, όταν αποκοιμήθηκα με ένα βιβλίο αγκαλιά. Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς πέρασα το κατώφλι του ύπνου, αλλά θυμάμαι ξεκάθαρα το όνειρο που με περίμενε εκεί.

Βρέθηκα σε ένα παλιό σπίτι, γεμάτο σκόνη και ξεθωριασμένα έπιπλα. Το πάτωμα έτριζε σε κάθε μου βήμα, ενώ ο αέρας μύριζε υγρασία και κάτι άλλο, πιο γλυκό αλλά και σάπιο ταυτόχρονα. Προχώρησα σε έναν μακρύ διάδρομο, όπου οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με ξεθωριασμένα πορτρέτα ανθρώπων που με κοιτούσαν με ανέκφραστα μάτια. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, σχεδόν πνιγηρή, και κάθε ήχος αντηχούσε παράξενα, σαν να μην ανήκε σε αυτό τον κόσμο.

Στο τέλος του διαδρόμου υπήρχε μια βαριά ξύλινη πόρτα. Την άνοιξα διστακτικά και βρέθηκα σε ένα μικρό δωμάτιο, γεμάτο ράφια με πορσελάνινες κούκλες. Όλες ήταν τοποθετημένες με απόλυτη συμμετρία, φορώντας παλιά, πολυτελή φορέματα. Τα μάτια τους, γυαλιστερά και παγωμένα, έμοιαζαν να με ακολουθούν καθώς περπατούσα ανάμεσά τους. Μερικές είχαν σπασμένα δάχτυλα, άλλες ραγίσματα στα μάγουλα, λες και κάποιος είχε προσπαθήσει να τις καταστρέψει, αλλά αυτές επέμεναν να στέκονται εκεί, ακούνητες.

Ξαφνικά, το βλέμμα μου καρφώθηκε σε μια κούκλα στο κέντρο του δωματίου. Ήταν μεγαλύτερη από τις άλλες, ντυμένη με ένα λευκό φόρεμα και είχε μακριά, σκούρα μαλλιά. Το πρόσωπό της ήταν πανέμορφο, σχεδόν αληθινό, αλλά κάτι στα μάτια της με αναστάτωνε. Ήταν τόσο βαθιά, τόσο σκοτεινά, που ένιωσα ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά μου. Έμοιαζε σαν να είχε τη δύναμη να κοιτάζει μέσα στην ψυχή μου.

Πλησίασα διστακτικά. Η κούκλα φαινόταν να χαμογελάει αχνά. Έσκυψα να τη δω καλύτερα και τότε άκουσα ένα ψίθυρο, τόσο σιγανό που νόμιζα πως το φαντάστηκα.

“Έλα πιο κοντά...”

Η φωνή ήταν παιδική, αλλά υπήρχε κάτι απειλητικό στη χροιά της. Πίσω μου, οι υπόλοιπες κούκλες έμοιαζαν να έχουν γυρίσει ελαφρώς τα κεφάλια τους προς το μέρος μου, σαν να περίμεναν κάτι.

Προσπάθησα να κάνω ένα βήμα πίσω, αλλά τα πόδια μου δεν υπάκουαν. Η κούκλα άνοιξε τα μάτια της διάπλατα και το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ, αποκαλύπτοντας μικρά, κοφτερά δόντια.

“Μη φεύγεις... Θέλω να παίξουμε!” είπε η φωνή, αυτή τη φορά πιο δυνατά. Τα φώτα τρεμόπαιξαν και το δωμάτιο άρχισε να περιστρέφεται γύρω μου, οι σκιές στους τοίχους να χορεύουν και να μεγαλώνουν.

Οι κούκλες στα ράφια άρχισαν να κινούνται αργά, τα κεφάλια τους έστριβαν αφύσικα, τα χέρια τους άνοιγαν και έκλειναν με ένα ανατριχιαστικό τσίκι-τσίκι. Η μεγάλη κούκλα σηκώθηκε από τη θέση της και έκανε ένα βήμα προς το

μέρος μου. Τα μάτια της έλαμπαν με μια σκοτεινή λάμψη. Ένιωσα το δωμάτιο να μικραίνει, οι τοίχοι να με πλησιάζουν, οι κούκλες να γελούν με μια φωνή που αντηχούσε στο μυαλό μου, σαν να ήθελαν να με φυλακίσουν για πάντα εκεί.

Έκλεισα τα μάτια μου και φώναξα, προσπαθώντας να ξυπνήσω. Ένιωσα κάτι κρύο να αγγίζει το χέρι μου. Άνοιξα τα μάτια και βρέθηκα στο κρεβάτι μου, λαχανιασμένος, με το φως του φεγγαριού να φωτίζει το δωμάτιο. Στο κομοδίνο μου, μια μικρή πορσελάνινη κούκλα χαμογελούσε αθώα. Δεν θυμάμαι να την είχα εκεί πριν κοιμηθώ. Για μια στιγμή, τα μάτια της έμοιαζαν να λαμπυρίζουν στο σκοτάδι.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Ένα Ταξίδι

Ποτέ μου δεν είδα τόσα χρώματα, ποτέ μου δεν είδα τέτοιο ουρανό, ήταν τόσο μπλε και τα σύννεφα ήταν τόσο ευδιάκριτα. Ήταν μια ανάμνηση το ταξίδι από τη Τουρκία μέσα στη μικρή βάρκα και έμοιαζε τόσο μακρινό. Ένας νέος κόσμος, ένας νέος λαός. Η Συρία φαινόταν θολή στα μάτια μου, και ο ουρανός της λες και ήταν σκονισμένος και μουντός. Είχα ξεχάσει τον ήχο των πουλιών και το γέλιο των ανθρώπων. Εδώ νιώθω ασφαλής, με βοηθάνε και με φροντίζουν.

Πίστευα ότι το καλύτερο φαγητό ήταν του δικού μου λαού, όμως είδα ότι η κουζίνα της Ελλάδας είναι μέσα στα αρώματα τις γεύσεις και τα χρώματα. Δοκίμασα ψάρι φρέσκο, δεν ξέρω πως το λέγανε όμως είχε τέτοια νοστιμιά, η ανάμειξη της θάλασσας με το λαδί και το λεμονί ήρθε σαν βόμβα στο στόμα μου. Όχι τις βόμβες αυτές της χώρας μου, βόμβες από τις άλλες τις ωραίες που σε πιάνουν αδιάβαστο, που σε συγκλονίζουν και σε κάνουν να θες να νιώσεις και άλλα αισθήματα, να ζητάς να ζήσεις όπως εσύ θες.

Σε αυτό το νησί της Ελλάδας που έφτασα κατάλαβα ότι είναι όλα διαφορετικά, όλα κυλάνε αλλιώς και η ζωή και οι άνθρωποι ζούνε σε άλλους ρυθμούς. Δεν ξέρω αν όλη η Ελλάδα είναι έτσι όμως εδώ ο κόσμος μου χαμογελά και μου δίνει όλη την ώρα να τρώω. Σκέφτηκα ότι είναι μάλλον έθιμο τους, βέβαια με το καιρό κατάλαβα ότι δεν είναι έθιμο αλλά ο τρόπος ζωής τους και άλλες φορές ίσως και ο λόγος ύπαρξής τους. Είναι μερικές γιαγιάδες που πραγματικά μπορούνε να μιλάνε όλη μέρα για το φαγητό. Ίσως με ρωτήσετε πώς τις καταλαβαίνω, ξέρω ελληνικά αρκετά καλά, μέχρι να βομβαρδιστεί το σχολείο μου μαθαίναμε αρχαία ελληνικά και εγώ σπίτι έκανα νέα ελληνικά.

Ζούσα σε μια χώρα που δεν θέλω να θυμάμαι, όχι μόνο λόγω του πολέμου, ποτέ μου δεν ένιωθα κομμάτι της, σαν πρόσφυγας ένιωθα εκεί, δεν ανέπνεα, δεν ήξερα τι είναι να νιώθω, ήθελα να νιώσω, είχα ανάγκη να υπάρξω μέσα στο δικό μου είναι. Δεν μπορούσα φυσικά δεν είχα το δικαίωμα, όμως εδώ θα είναι η αρχή μου, εδώ θα στήσω τη βάση μου και θα βγάλω φτερά να πετάξω. Έχω τη θάλασσα σύμμαχο, αυτή μου χάραξε το δρόμο για να έρθω εδώ και να ξεκινήσω το ταξίδι της προσωπικής μου ελευθερίας.

Με κοιτάνε με λύπηση και με ύφος συγκαταβατικό, μου λένε λόγια γλυκά και ότι μια μέρα θα ξεπεράσω το πόνο μου, όμως εγώ τι να τους πω; Είμαι ελεύθερη και δεν έχω να ξεπεράσω τίποτα, εδώ έμαθα να παίρνω βαθιά ανάσα να μυρίζω, να γεύομαι και να γελάω.

Σε αυτόν τον τόπο οι άνθρωποι φωνάζουν χωρίς να μαλώνουν και σε αγαλλιάζουν τόσο πολύ που νιώθεις ότι θα σπάσεις από αγάπη. Έτσι είναι, όταν μάθεις να δέχεσαι την αγάπη αυτή έρχεται και σε περικυκλώνει, σε τραβάει μέσα της και συ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ζεις για αυτή.

Περπατώ και βλέπω την ομορφιά του ήλιου, πόσο τα γυαλίζει όλα ο ήλιος; Το άσπρο από τα μάρμαρα, το μπλε από τα σπίτια, όλα έχουν άλλη παλέτα εδώ λες και ο ζωγράφος δεν έχει άλλα χρώματα να βάλει, μόνο μπλε και φωτεινό χρώμα του ήλιου. Δεν έχει γκρι δεν έχει μπεζ δεν έχει σκόνη, έχει μόνο το καθάριο χρώμα της ζωής, που θα το αναπνεύσω μέχρι το τελευταίο μου κύτταρο. Χρώματα, οσμές και γεύσεις, ένα συνονθύλευμα μέσα μου.

Η κυρία Αντιγόνη με έμαθε να τρώω και να χαμογελάω, πρόσφυγας τρίτης γενιάς και αυτή το μόνο που έκανε είναι να βοηθά εμάς τις γυναίκες που χαθήκαμε και χάσαμε από τον πόλεμο.

“Στάσου βρε κορίτσι μου να φας ήρεμα” μου έλεγε. Ενώ εγώ έτρεχα να προλάβω να βάλω μια μπουκιά φαγητό χωρίς να ξέρω καν τι είναι.

Όταν με φίλεψε πρώτη φορά κατάλαβα τι ήταν αυτό που ξεχώριζε τον άνθρωπο από το πίθηκο, εγώ είχα μάθει να διεκπεραιώνω το φαγητό, όχι να το απολαμβάνω, βασικά τώρα που το σκέφτομαι δεν ήξερα τι είναι απόλαυση απλά διεκπεραίωνα, άρα μπορώ πλέον να το πω με σιγουριά, ήμουν ένα διαικπεραιωτικό ον. “Όμως εδώ είμαι γυναίκα που αξίζει να γευτεί, να μυρίσει και να γελάσει και να απολαύσει.

Δεν ξέρω πραγματικά τι είναι αυτό που με έκανε να ξεχάσω όλα όσα πέρασα και πριν και κατά τη διάρκεια και κατά τη φυγή μου από το πόλεμο.

Οι γεύσεις, τα χρώματα, τα λουλούδια η μυρωδιά της δροσιάς τα πρωινά, το πράσινο από τα δέντρα και ο καθάριος ουρανός.

Ένα ξέρω, αυτό που αγαπώ παραπάνω και απ’ όλα τα άλλα είναι η ελευθερία μου που ήρθε μέσα από πόνο και από αίμα και τώρα καθισμένη μπροστά στη θάλασσα που αρχίζει να δείχνει τα χειμερινά της δόντια και τον αέρα να γδέρνει την επιδερμίδα μου, το αποφάσισα ότι εδώ θα στεριώσω, εδώ όπου νιώθω άνθρωπος και γυναίκα, που νιώθω γεύομαι και οσφραίνομαι.

Βγάζω τη μαντίλα μου και ο αέρας την πήρε μακριά μου κάνοντας τη καλύτερη δουλεία για μένα.

Ανάσα....

ΤΡΥΦΕΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μία και μοναδική ευκαιρία

Είχε δυο μήνες που έπιασε δουλειά. Σε ένα από αυτά τα μικρά μαγαζάκια που πουλάνε καφέ στο χέρι. Τρία μικρά τραπεζάκια έξω για όποιον ήθελε να περάσει την ώρα του αλλά κυρίως η πελατεία ήταν εργαζόμενοι που έρχονταν να πάρουν βιαστικά τον καφέ τους πριν πάνε στη δουλειά. Ευχαριστημένη. Είχε αρχίσει να χαλαρώνει πια. Στην αρχή είχε πολύ άγχος. Δεν είχε εμπειρία από κάτι ανάλογο.

Όλα ήταν καινούργια. Η ζωή της ήταν καινούργια. Τώρα ένιωθε ελεύθερη. Ένιωθε ανακούφιση. Μέχρι πριν λίγους μήνες δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα μπορούσε να νιώσει έτσι. Κι αν το καλοσκεφτεί, στη ζωή της δεν είχε τίποτα. Στο ενοίκιο έμενε. Οικονομικά ζοριζόταν. Τη δουλειά της δεν την έλεγε και ευκαιρία. Μόνη της ήταν. Σε κάποιον άλλον θα έμοιαζαν με μια επαναλαμβανόμενη, καθημερινή κόλαση όλα αυτά. Όμως είχε κάτι που δεν το άλλαζε με τίποτα. Την ελευθερία της.

Είχε ξεχάσει πώς είναι να είσαι ελεύθερος. Τόσα χρόνια ζούσε χωρίς να μιλάει ελεύθερα. Χωρίς να σκέφτεται ελεύθερα. Χωρίς να κάνει αυτά που θέλει, αυτά που την ευχαριστούσαν. Για την ακρίβεια, ζούσε χωρίς να μιλάει, χωρίς να σκέφτεται, χωρίς να υπάρχει. Ζούσε; Πώς μπορεί να εξελιχθεί τόσο άσχημα κάτι τόσο όμορφο όπως ο έρωτας; Δεν κατάλαβε πότε, το όνειρο που ζούσε έγινε εφιάλτης. Στο πρώτο χαστούκι προσγειώθηκε ανώμαλα. Έκτοτε πάλευε καθημερινά να απεμπλακεί από την κατάσταση αυτή αλλά κάθε μέρα βυθιζόταν περισσότερο σε μια άβυσσο φόβου που την κατάπινε.

Όταν πια τελείωσαν τα μαρτύριά της έμαθε να εκτιμάει τα απλά πράγματα. Στην αρχή ένιωθε φόβο. Από συνήθεια. Ύστερα ήρθαν και άλλα συναισθήματα. Κατάλαβε ότι θα έπρεπε να μάθει να περπατάει από την αρχή. Όπως όταν παθαίνεις κάποιο σοβαρό ατύχημα και ξεκινάς από το μηδέν. Θα έπρεπε να γνωρίσει τον εαυτό της. Να του συστηθεί και να τον ρωτήσει τι θέλει. Τι έχει ανάγκη.

Στη δουλειά ήταν μαζεμένη, κλειστή αλλά πάντα ευγενική. Η επαφή με τον κόσμο δεν ήταν ποτέ το καλύτερό της. Τώρα όμως της έκανε καλό. Το καταλάβαινε κι η ίδια. Τη βοηθούσε να μάθει να περπατά. Οι περισσότεροι ήταν τυπικοί. Κάποιοι αγενείς· ούτε καλημέρα. Δεν την πείραζε. Σκεφτόταν μήπως θα έπρεπε. Άλλοι ήταν ευγενικοί. Κάποιοι χαμογελούσαν. Πόσο περίεργο. Τι θαυμάσια ζωή θα έπρεπε να έχουν αυτοί οι άνθρωποι για να χαμογελούν στους ξένους. Εκείνη σπάνια χαμογελούσε. Κυρίως αμήχανα. Ή μηχανικά.

Δεν της περνούσε απ' το μυαλό ότι μερικοί άντρες της χαμογελούσαν επειδή ήταν όμορφη. Είχε εκπαιδευτεί να μην έχει επίγνωση της ομορφιάς της αλλά ακόμα κι αν το συνειδητοποιούσε κάποτε, δεν θα ήξερε πώς να το διαχειριστεί. Σκούρα μακριά μαλλιά, ανοιχτό δέρμα, μάτια μεγάλα για να χωρούν όλη αυτήν τη θλίψη, κρουστό κορμί που δεν πρόδιδε τίποτα από τα περασμένα.

Την πρώτη φορά που τον είδε ένιωσε σαν να τον ήξερε. Κάτι το οικείο είχε το βλέμμα του. Της χαμογέλασε,

την καλημέρισε τυπικά και παρήγγειλε. Εκείνη τα έχασε. Έμεινε μουδιασμένη. Αντιλήφθηκε την αμηχανία της παραξενεμένος. Θεώρησε ότι δεν τον άκουσε και πήγε να επαναλάβει. Πριν προλάβει, εκείνη, βγαίνοντας από την ύπνωση άρχισε να φτιάχνει τον καφέ του με ιδιαίτερη σπουδή. Σήκωσε το κεφάλι μονάχα όταν όλα ήταν έτοιμα. Πλήρωσε, αντάλλαξαν καλημέρες και έφυγε για τη δουλειά του.

Πάντα, όταν κάποιος της άρεσε συμπεριφερόταν με αμηχανία. Αδιάφορα. Σχεδόν επιθετικά. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Έμπαινε σε θέση άμυνας. Δες και είχε κάποιον θανάσιμο κίνδυνο να αντιμετωπίσει. Μα όντως της άρεσε; Πόσο καιρό είχε να νιώσει κάτι τέτοιο... Αυτό της υπενθύμιζε ότι παρέμενε ακόμη άνθρωπος. Ίσως και γυναίκα. Αλλά της γεννούσε κι ένα ρίγος στη ραχοκοκκαλιά. Καλά-καλά δεν έχει σταθεί στα πόδια της. Είναι αυτή για τέτοια τώρα; Δεν είναι. Ας αφοσιωθεί στο να βελτιώσει τη ζωή της πρώτα και μετά θα υπάρξουν ευκαιρίες.

Τον έβλεπε καθημερινά. Δευτέρα με Παρασκευή δηλαδή. Σαββατοκύριακα ποτέ. Σε κάποιο γραφείο εκεί γύρω θα δούλευε. Ήταν περιποιημένος και καλοντυμένος. Όχι υπερβολικά. Αλλά είχε βγάλει το συμπέρασμα ότι δεν έκανε κάποια χειρωνακτική εργασία. Πάντα η ίδια παραγγελία. Ίδιος καφές. Σκέτος. Όπως κι εκείνη. Κρατούσε απόσταση επειδή το υπαγόρευε η ίδια στον εαυτό της. Επειδή πραγματικά της άρεσε. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να γίνει κάτι επειδή δεν έπρεπε. Δεν ήταν η στιγμή. Αλλά έλπιζε να γίνει. Έλπιζε να της μιλήσει κάποια μέρα. Να τη ρωτήσει κάτι. Να της πει οποιαδήποτε άλλη πρόταση που δεν θα περιείχε τις λέξεις καφές και σκέτος.

Όσο περνούσε ο καιρός τόσο περισσότερο έσπαγε ο πάγος. Δεν συνέβη κάτι το συνταρακτικό, όμως τα χαμόγελα πλάταιναν μέρα με τη μέρα. Ναι, και το δικό της. Κι εκείνη χαμογελούσε. Γιατί ένιωθε άνετα. Αντιλαμβανόταν μια έμφυτη ευγένεια και μια πραότητα. Ή έτσι ήθελε να είναι. Στην αυτοκριτική της, παραδεχόταν ότι η ιστορία έδειξε ότι δεν ήταν καλή στο να διαβάσει τους ανθρώπους.

Ένιωθε μια ανυπομονησία κάθε πρωί. Δες και ο μόνος λόγος που πήγαινε στη δουλειά ήταν για να δει εκείνον. Και κάθε που πλησίαζε η ώρα είχε μια υπερένταση κι ένα σφίξιμο στο στομάχι. Όταν έμπαινε του χαμογελούσε ακαριαία, ανεπιτήδευτα και ειλικρινά. Εκείνος ανταπέδιδε. Έλεγαν δυο κουβέντες και έφευγε. Τί να έκανε για να την προσέξει; Για να της πει να ιδωθούν κάπου αλλού; Περνούσε από το μυαλό της να του το ζητήσει εκείνη όμως αυτοστιγμεί ένιωθε το αίμα να εγκαταλείπει το σώμα της και μια αίσθηση σκοτοδίνης. Δεν είχε ούτε το θάρρος ούτε την αυτοπεποίθηση.

Την τελευταία Παρασκευή είχε αργήσει. Ποτέ ξανά δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Ίσως του έτυχε κάτι. Στην ιδέα ότι μπορεί να μην ερχόταν απογοητεύτηκε και έχασε κάθε ίχνος καλής διάθεσης. Μετά από μια ώρα φάνηκε. Ήταν διαφορετικός. Χαρούμενος. Κρατούσε ένα κουτί ζαχαροπλαστείου. Ήρθε να την κεράσει γιατί φεύγει από τη δουλειά. Διορίστηκε. Του είπε ότι χαίρεται πολύ και τον συνεχάρη. Εμφανώς σαστισμένη. Σίγουρα θα τον μπέρδευε το προσποιητό χαμόγελο σε συνδυασμό με την ξαφνική ωχρότητα του προσώπου της. Θα πήγαινε να χαιρετήσει τους συναδέλφους του και θα περνούσε να πάρει τον καφέ για το δρόμο.

Αυτό ήταν. Άλλη μια φορά θα τον έβλεπε. Έτσι κι αλλιώς μπορεί να μην ταίριαζαν. Μπορεί να μην ήταν κατάλληλος γι' αυτήν. Μπορεί να μην ήταν ελεύθερος. Τα γόνατά της παρέλυναν. Κατέρρευε. Είχε λίγα λεπτά για να βρει το θάρρος και να του πει μια κουβέντα.